ТРАВЕНЬ

1979

Київ

ISSN 0132-4462

ПЕРЕЦЬ

Виходить з січня 1927 р.

№ 10 (1052)

Ціна номера 20 коп.

Видавництво «Плакат» видало серію сатиричних плакатів, спрямованих проти самогоноваріння і пияцтва. Вміщуємо плакат народних художників СРСР, лауреатів Ленінської премії Кукринікси.

АгреҐАД працює люто:
Цукор був, тепер — отрута.

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

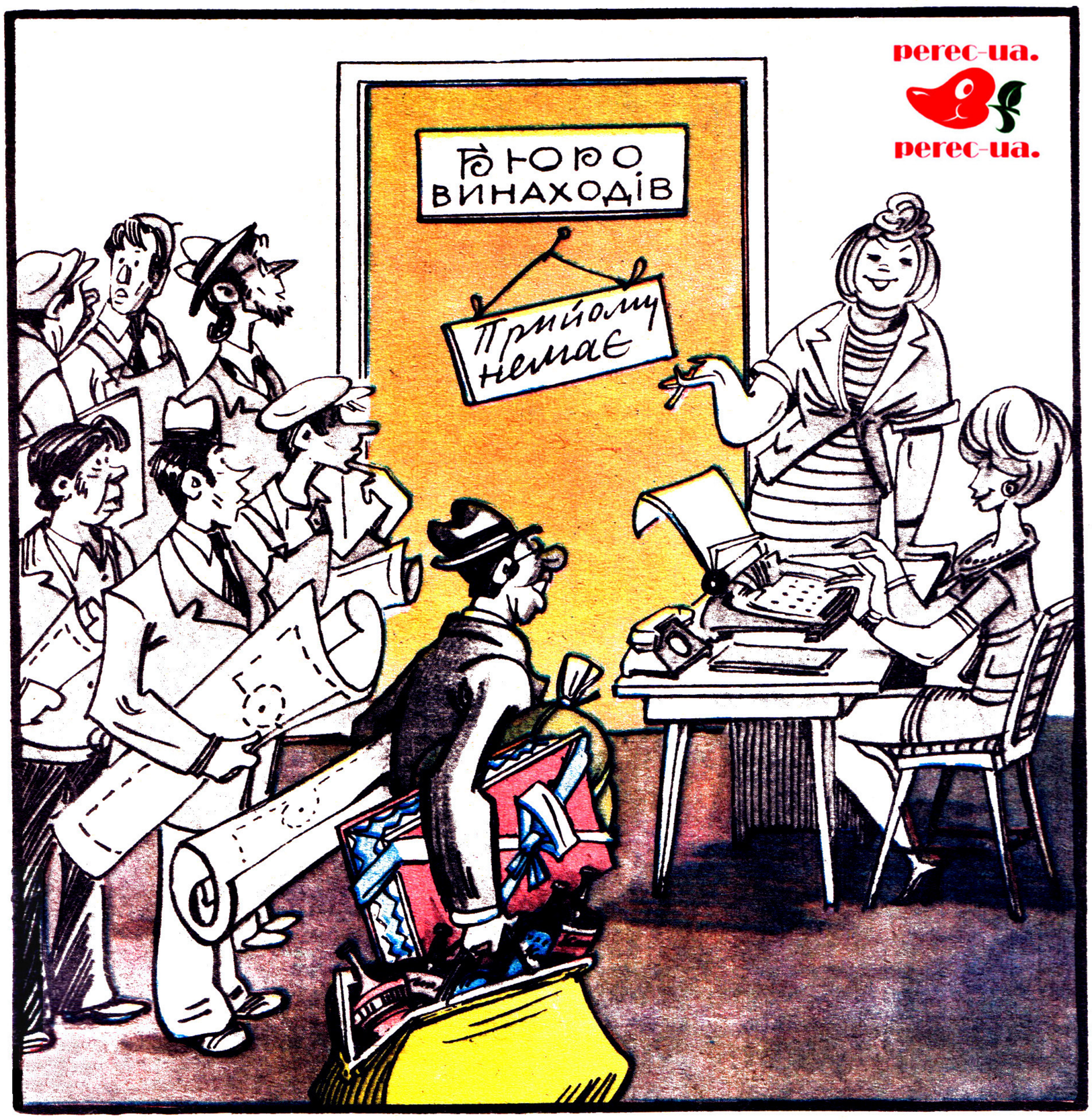

— Галочко, може пропустиш отого з винаходом. По-моєму, він приніс щось дуже цікаве.

телеграфне агентство ПЕРЦЯ

НЕМАЄ ВІДБОЮ

м. ЛЮБОТИН Харківської області. (Кор. ТАП). Кожен, хто хоч кілька секунд побуде біля місцевої бані, не втримається, щоб не зайти сюди помитися. «Це викликано тим, що сажа, яка стовпом валить із труби нашої котельні, тут же осідає на перехожих, — пояснили кореспондентові ТАП працівники бані. — Для нас це дуже вигідно. Самі розумієте, од відвідувачів немає відбою».

ЗАЙВИЙ КОМПОНЕНТ

м. ЧЕРКАСИ. (Кор. ТАП). Нова технологія регенерації котлів розробляється на Черкаській обласній фабриці хімчистки, фарбування одягу і прання білизни — безсольна. Якщо раніше основним компонентом регенерації (очищення) котлів була сіль, то надалі її передбачається замінювати обіцянками управління «Київлегхарчопостачзбуту» та виробничого об'єднання «Артемсіль» (м. Карло-Лібкнехтівськ Донецької області), завдяки старанням котрих фабрика з виділених для неї на перший квартал 1979 року 64 тонн солі не одержала жодного грама.

В аналогічний спосіб на фабриці сподіваються вирішити проблему нестачі мила, яке побутовики мають одержувати з Вінницького масложиркомбінату, проте регулярно не одержують.

УТОЧНЕННЯ ТАП

Голова групи народного контролю колгоспу імені Шевченка Приморського району Запорізької області А. М. Ткаченко звернувся до штаб-квартири ТАП з такою заявою:

«Прочитавши в газеті «Запорізька правда» оголошення, що Гуляйпільський ремонтний завод лагодить у необмеженій кількості, без нарядів і в небувало стислі строки — за 15—20 днів — автомобілі ГАЗ-51 та ГАЗ-93, колгосп у лютому минулого року відправив на ремонт грузовик, але не одержав його й досі. У зв'язку з цим правління колгоспу вимагає пояснити, як розуміти те оголошення».

За дорученням дирекції ремзаводу ТАП уточнює, що все правильно: в ремонті автомобілі справді перебувають 15—20 днів. А от скільки того ремонту треба чекати — один бог знає.

ЩОБ і нащадки заріклися...

Без двигуна СМД-14 буртоукладальна машина — механізм мертвий. А з двигуном... А з двигуном — встигай тільки підвозити цукрові буряки!

Так от: один такий двигун першої комплектності на обмінному пункті Богуславського об'єднання «Сільгосптехніка» коштує 270 крб.

А ремонт одного такого двигуна коштує 400 (чотириста!) крб.

Новий двигун (котрий дешевий) — гарненький, чистенький, пофарбований.

А відремонтований за 400 крб. — якесь механізоване страховидло. І не помитий, і не пофарбований. Жодна гайка не підтягнута. А деякі гайки (наприклад, на шпильці кріплення пускового механізму) не ключем накручені, а молотком понабивані.

Де ж відбувається отаке феноменальне здирство і таке душогубне каліцтво техніки!

Даємо точну адресу: Хмельницька область, Славутський ремонтно-механічний завод.

Заступник начальника ремонтного цеху Анатолій Арсенович Яцишин вручив представникові Лучанського цукрозаводу (Київщина) три відремонтовані двигуни у вищеописаному страховидному стані. Вручив після тримісячної тяганини з ремонтом. Ще й забули ремонтники додати до двигунів чимало деталей (водяні патрубки, вали включення декомпресорів, підшипники вала муфти зчеплення з ущільненням та інше, та інше).

А на прощання виписали цукровикам рахунок: за ремонт трьох двигунів гоніть на бочку одну тисячу двісті крб.! Щоб і нащадки цукрозаводчан у майбутньому заріклися зв'язуватися з славутськими бракоробами.

Ол. ГРОМОВ.

Дали перцю!

Якось у червні минулого року до колгоспу «Радянська Україна» (село Немиренці Старокостянтинівського району Хмельницької області) завітав адміністратор Закарпатського обласного драмтеатру. Гаряче пообіцявши, що через тиждень до них приїдуть артисти, він швидко розповсюдив серед колгоспників 350 квитків. У визначений вечір зал сільського Будинку культури був переповнений. Та даремно колгоспники ждали акторів. Не було їх ні на другий, ні на третій день... Не бачили більше колгоспники і адміністратора. Лише квитки у них залишились на згадку. Про таке «культурне обслуговування» сільських трударів розповідалося у листі, що був надрукований у «Перці» № 22 за 1978 рік.

Секретар Закарпатського обкому Компартії України тов. С. Долгоп'ятов повідомив редакції, що за незадовільну організаторську роботу, зловживання службовим становищем і грубі порушення фінансово-господарської дисципліни директора обласного драмтеатру Прищепу Л. І. з роботи звільнено. Обком партії звернув увагу обласного управління культури на неприпустимість подібних випадків.

МОЇ УНІВЕРСИТЕТИ

Усмішка

Галя навчила мене смажити яєчню, Марина — варити борщ, а Женя — пекти оладки.

Далі — більше.

В Олі я пройшов науку по приготуванню беф-строганів, в Лізи — біфштекса по-гамбурзькому, в Ніни — київського торта.

Під Валиним керівництвом я зробив перші успіхи в митті посуду. Маргариті я зобов'язаний навичками в прасуванні штанів, сорочок, постільної білизни.

У Світлани я стажувався як праля, вибивач килимів і нянька.

Нонна прищепила мені любов до в'язання і вишивання.

Як бачите, з таким багажем я міг спокійно одружуватись, не боячись ні голодної смерті, ні хаосу в квартирі.

Але коли ми розлучалися з Веронікою, як аргумент на користь розірвання шлюбу вона висунула мої кулінарні та господарські здібності!

Спробуй збагнути цих жінок...

Петро ФЕДОТЮК.

Дрібниці життя

Із села Підлісного Олександрівського району на Кіровоградщині прийшов до редакції лист. «Наш колгосп імені Ульянова спеціалізується на відгодівлі свиней,— писали автори.— Їх у нас немало — більше десяти тисяч. Улітку минулого року Олександрівський райміжколгоспбуд здав господарству в експлуатацію нове приміщення для маточного поголів'я. Свинарник світлий, з паровим опаленням — такі раніше льохам і не снилися. Зате й недоробок будівельники лишили стільки, що це тільки приснитися може.

Підлога в маточнику — бетонна, а для молодняка нічого гіршого й вигадати не можна. Металеві загорожі високі, наче для жираф, але прутття приварене рідко, тому поросята можуть вільно розгулювати по приміщенню. Автопоїлки змонтовано там, куди стікає сечовина і збирається гній, тому їх довелося викинути. Корми в приміщення завезти ніяк, бо трактор не проходить

у ворота. Вихід знайшли такий: поставили у тамбурі великий ящик, туди висипають кашу, а потім свинарки відрами розносять її тваринам. Гній доводиться видаляти при допомозі «малої механізації» — лопатами.

Ця ж будівельна організація трохи раніше зіпхнула колгоспу іще одне приміщення — свинотоварну ферму. Передбачалося, що в ньому свинаркам узагалі дуже легко працюватиметься — тільки кнопки натискатимуть. А що вийшло насправді? Кормороздатчик змонтували, але потім виявилося, що його нема як завантажувати. І викинути не можна, бо він не лізе ні у вікна, ні у двері. От і перечіпаємося через нього.

А ще є в нас на фермі бойня, що не діє, котельня, яка не гріє, сечозбірники, котрі нічого не збирають. Усе це коштує немалих грошей, які виявились викинутими на вітер. А з чиєї вини, ми зрозуміти не можемо. Правління колгоспу киває на райміжколгоспбуд, будівельники — на проектантів, а останні заявляють, ніби вони напроектували те, що їм замовляли. Хто ж усе-таки винен?»

Щоб відповісти на це запитання, я розмовляв з керівниками, причетних до обох об'єктів установ та організацій. З їхніх слів можна було зробити висновок, що у всьому винуваті... свині.

Винні в тому, що після тривалої еволюції виникли як окремий вид загону парнокопитних. і не тільки виникли, а й стали свійськими. Не було б свиней, люди не їли б свинини, отже, не потрібно було б її виробляти. і не просто виробляти, а ще й нарощувати темпи виробництва.

Якби не йшлося про нарощування темпів, ніхто не вів би мови про спеціалізацію і концентрацію, колгосп імені Ульянова не став би спецгоспом, а керівники господарства не мріяли б про переведення тваринництва на промислові рейки. І, звичайно, не замовляли б Кіровоградському філіалу інституту «Укрколгосппроект» ніяких проектів, а ті, у свою чергу, не мали б змоги засвідчити своїми проектами своєї ж безвідповідальності.

Оскільки проектів не існувало б, то й райміжколгоспбуд нічого б не будував, а його голова Петро Петрович Корнєєв не мусив би тепер відповідати, чому, по-перше, приміщення будувалися майже по чотири роки кожне — тобто удвоє довше, ніж належить за нормами, а, по-друге, чому будувалися так нікудишньо?

— Стривайте, але ж правління колгоспу не має до нас ніяких претензій,— заперечив мені начальник виробничого відділу райміжколгоспбуду Ю. В. Безпалий.— Ось дивіться: маємо приймальний акт, який підписали, зокрема, наш головний інженер В. К. Дробот, головний зоотехнік районного управління сільського господарства М. П. Гринько і голова колгоспу імені Ульянова М. Я. Цибулько. Деякі недоробочки, звичайно, були, проте ми їх оперативно усунули.

— Господи, — пояснив свою позицію Михайло Якович Цибулько,— та я радий, що хоч такі свинарники маю. Де вже мені було до підлоги придивлятися та відстань між прутям вимірювати, коли на моїй шиї висів план, коли кілька

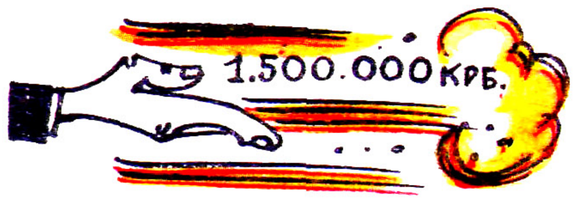

тисяч тварин ніде було тримати. Про яку принциповість у такій ситуації може бути мова! Та я б тоді ще рік приміщень чекав. А так дерев'яну підлогу ми вже настелили, помаленьку наведемо порядок і на інших ділянках.

Як на мене, то за півтора мільйона карбованців (а саме стільки і навіть трохи більше коштують обидва об'єкти) можна було б і принциповішим бути: і до проекту критичніше поставитися, а не брати довірливо те, що підсовують, і будівельникам спуску не давати.

— Після бійки кулаками не махають,— так одностайно оцінюють ситуацію керівники колгоспу, райміжколгоспбуду і філіалу інституту «Укрколгосппроект».— Головне, що свинарники стали до ладу. Решта — дрібниці життя.

А от лист, який ми цитували на початку, свідчить, що рядові колгоспники, котрим, до речі, у тих свинарниках працювати, думають зовсім інакше.

І, по-моєму, мають рацію.

В. БОНДАРЕНКО.

Кіровоградська область.

РІЗНІ ЛИСТИ

Сусід хвалиться сусіду:
— Як напише Яків —
То одразу мушу лізти
В словники усякі...
— Вам щастить, — зітхнув сусіда. —
Листи мого Жені
Щораз мене примушують
Лізти до кишені...

Микола МАРТИНЮК.
с. Волочівці,
Летичівський район,
Хмельницька область.

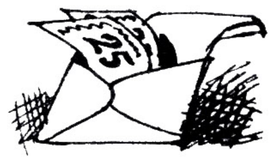

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

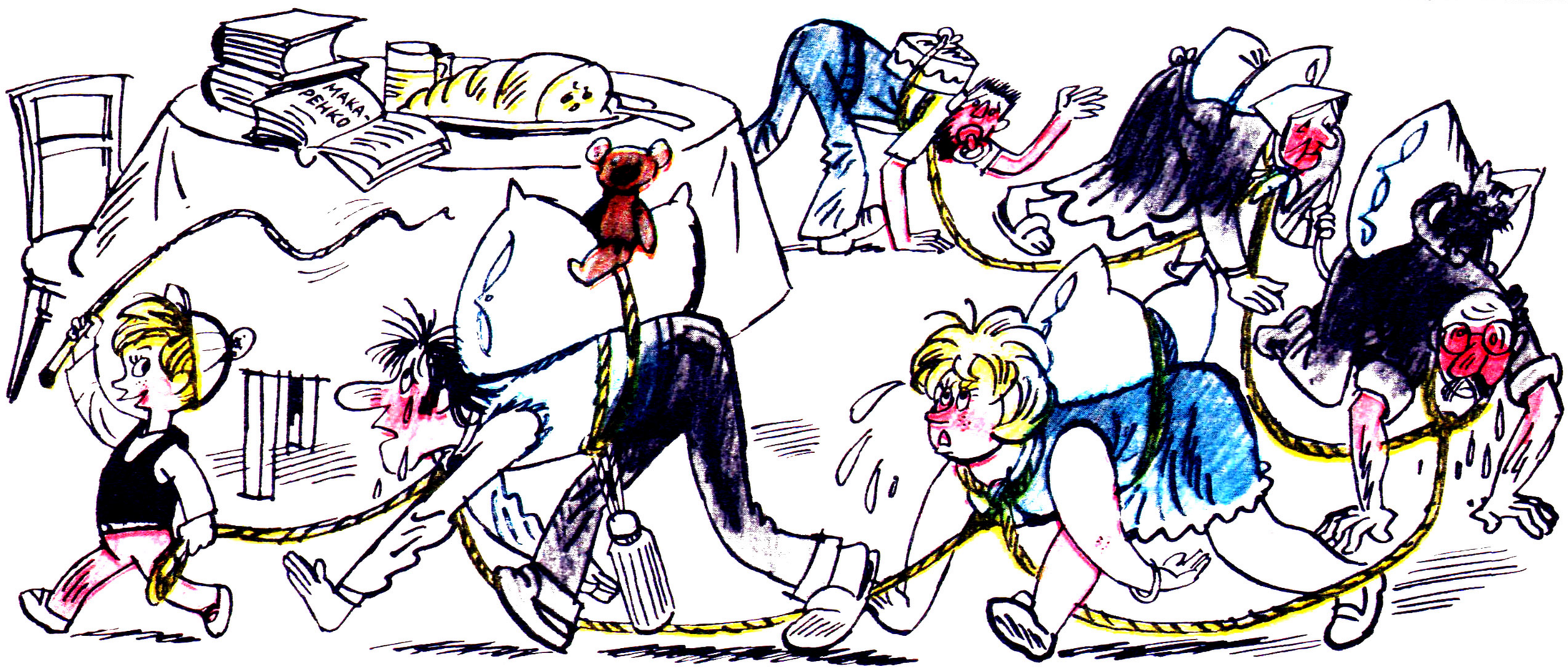

— Ти ж затіяв цю гру в караван!

Здоровенькі були! —

гукає Перець
народному артистові УРСР
Юрієві ТИМОШЕНКУ
з нагоди його першого 60-річчя.

Значить, знову воно ювілеїться
(Точні довідки навели!),
Тож гукаю од всього серця:
— Здоровенькі були!

Хай лунає і влучне, і звучне,
Гідне людської похвали
Тимошенківськотарапуньчине
«Здоровенькі були!».

На загальне добро та на втіху
І приперчуй, і весели,
Щоб і сам ти, і всі — од сміху
Здоровенькі були

І діждалися днини тієї,
Щоб гукнути тобі могли
Ще й на третьому ювілеї:
— Здоровенькі були!..

Од дружнього серця ПЕРЦЯ.

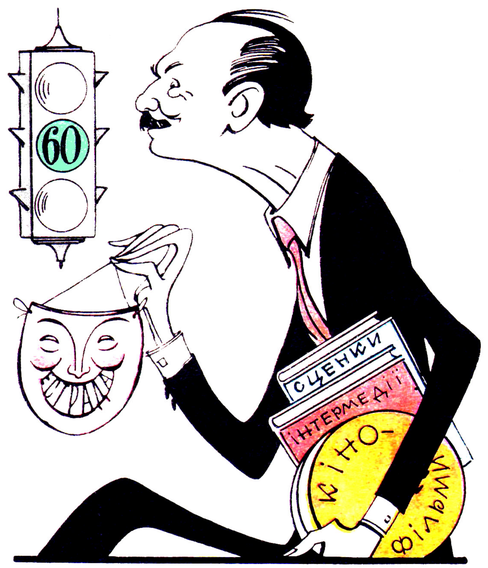

Дружній шарж
А. АРУТЮНЯНЦА

Мушу засмутити читачів, які приготувалися слухати казочку на зразок славнозвісної «Рукавички». Казочка буде іншим разом. А зараз — про реальне, хоч і неймовірне.

ЗАВІДУЮЧИЙ

Навіть крізь густі сутінки неважко було помітити: людина рухалася в напрямку до клубу не по прямій, а зигзагами...

— Др-р-р-р-растуйте!.. От і я... За-в-в-в-відуючий клубом... За су-м-м-ніснитством — кін-н-номеханік... А ви хто буд-д-д-ете? Видно, що не тут-т-тешній. То, може, вип'ємо? Люблю випити з незнайомим чол-л-ловіком... Ага, не хочете... Ну, й не тр-р-реба...

Завідуючий Гороховатського сільського клубу Кагарлицького району Сергій Миколайович Сябро зробив реверанс, запрошуючи іти слідом за ним...

— Оце наше в-вогнище к-культури! — розчинивши вхідні двері, патетично проголосив Сябро.

Із фойє одразу ж війнуло пусткою: голі-голісінькі стіни, жодного натяку на те, що це — культурно-освітня установа...

Проходимо на сцену. Раз у раз натикаюся на порожні пляшки з-під горілки й вина...

— То, може, все-таки вип-п-п'ємо за знайомство?.. Зайдемо в кінобудку — там знайдеться... Е, ні, нічого не вийде... Там щось із замком сталося, не відмикається...

— Де ж ваше робоче місце? — запитую.

— У гримірувальній. Там, де матеріальні цінності. Наприклад, музичні інструменти... Але ключів у мене немає.

— Де ж ключі?

— У хлопців...

— Як це у хлопців?

— А чого дивуєтесь? Я ж сам не граю. Моє діло — кіно крутити.

— Бувають якісь вечори у клубі?

— Аякже! Кіно кр-ручу... Хіба м-мало?.. А те, що пляшок порожніх нівроку, то хто ж тепер, як казав возний Тетеваковський, «не тее-то, як його»...

— Ви ж завідуючий клубом!

— Ну, і що? Не подобається моя робота — можете знімати.

Останнє я охоче переадресовую Кагарлицькому районному відділові культури. Його кадри — його турбота. Ясно тільки одне: дуже важко культурі без хорошого директора Будинку культури. Як, до речі, й без...

ТЕПЛА

Того самого тепла, якого ось уже котру зиму бракувало Будинкові культури с. Халчі того ж таки Кагарлицького району.

Може, тут забули викласти груби?

Та ні ж. Будинок культури — сучасна споруда, в якій передбачено сучасну систему опалення.

То в чому ж річ?

А річ у звичайнісінькому... нехлюйстві.

Виявляється, при спорудженні котельні, «забули», що вона має обслуговувати окрім контори колгоспу, сільради і школи ще й Будинок культури. Отже, котли встановили недостатньої потужності. Тепла новому об'єктові не дали, а воду... залишили в трубах і радіаторах... Досить було вдарити першому морозові, щоб із них зостався пшик... Порвало ущент. Зрозуміло, що про культурно-масову роботу за таких умов годі й говорити.

Ні, що не кажіть, а холод — чи не один із найзапекліших ворогів культури на селі. Чи то йдеться про відсутність опалення у клубі, чи про крижану байдужість сільських керівників.

ДРАБИНА ВЕДЕ НА ГОРИЩЕ...

Якщо вірити інформації Богуславського районного відділу культури, то баянів та акордеонів у сільських будинках культури і клубах налічується близько сімдесяти, а духових оркестрів — чотирнадцять. Та от дивно: майже не чути в клубах і будинках культури ні тих баянів, ні акордеонів. Частина їх припадає пилом, частина знаходиться де завгодно, — тільки не то місцю постійної прописки.

Це щодо баянів і акордеонів...

— У вас, кажуть, є гурток духових інструментів? — запитую в директора Саварського будинку культури Антоніни Михайлівни Романової.

— Як вам сказати... Працював... Інструменти ось...

Антоніна Михайлівна відкриває невеличку шафу. З неї блиснули міддю альт і баритон.

— А де решта інструментів? — питаю.

— Та... — ніяковіє Романова. — Ніби соромно й казати...

— А все-таки.

— Ну, що ж, коли ви наполягаєте, то... ідіть за мною.

І Антоніна Михайлівна веде мене на сцену. Бачу: серед купи мотлоху валяється барабан. Обдивився: цілий-цілісінький.

КОМУ ЩО

Рибальський жарт

Цілий день
Край берега крутого
Вудив Федір. Смикав без кінця —
І даремно. Не вспіймав нічого —
Ані щучки, ані коропця.

Раптом,
Повен горя і відчаю,
Крик: «Рятуйте!» — од води луна;
Тип якийсь в ріці —
То виринає,
То іде сокирою до дна.
Федір довго голову не чухав:
З кручі — у сорочці й штанях — скік!
Ухопив нещасного за чуба
І під берег, ближче, приволік.

Той оклигав... Як припав до нього,
З радості, як зарядив одне:
— Вік
молитиму за тебе бога!
Ти ж від смерті врятував мене!
Дай-но своє прізвище й адресу,
Я в газету напишу мерщій,
Хай народ узнає через пресу
І твоє ім'я,
Й про подвиг твій!..

Тільки Федір,
Начебто й не радий.
— От що, — мовив, — то пусте,
дарма...
Ти на дні вже був.
Скажи по правді:
Є у річці риба
чи нема?

Іван НЕМИРОВИЧ.

Новина

ГУМОРЕСКА

По дорозі, що вела до ферми, швидко йшла дівчина. Ще здалеку вона схвильовано закричала:

— Тітко Палажко! Тітко Палажко!

У дверях корівника з'явилась доярка Палажка Козолій.

— Що сталося, Галю?

— Тут така новина! Така новина! — ледве переводячи подих, заговорила дівчина.

— Невже газ у балонах привезли?

— Ні, газ обіцяють завезти тільки наступного тижня.

— Так чого ж ти кричиш, як на пожежу?

— Ой, тіточко Палажко, ви тільки послухайте. Наш голова по туристичній путівці їде до Індії, — скоромовкою заторохтіла Галина.

— Ну то й що? Я сама минулого року по туристичній путівці була у Польщі.

— Тьотю Палажко, так ви ж мене не дослухали до кінця і тому нічого не зрозуміли. Я це до чого кажу: буде тепер у нас новий корівник. Та й до корівок, що знаходяться у особистому господарстві, ставлення голови повинно змінитися.

— Ой, Галько, щось ти говориш загадками. Ось тепер-то я вже точно не второпаю, що до чого.

— Ну, як же! Поїде наш голова до Індії, побачить, як там дбайливо доглядають і пестять корів. Адже корови у Індії вважаються священними тваринами...

Палажка Козолій з хвилину мовчки розмірковувала над словами дівчини.

— Ні, Галю, навряд чи це допоможе змінити ставлення нашого голови до тваринництва — він же невіруючий. — А потім суворо додала: — Тут потрібно діяти рішучіше. Треба на правлінні порекомендувати йому з'їздити до сусідів у селище Відрадне. Хай подивиться, який тваринницький комплекс там збудували. Та й про корівок, які знаходяться у власних господарствах, там турбуються: виділяють пасовиська, допомогають кормами. Так, Галю, мабуть, буде вірніше.

Віктор МОСКАЛЕНКО.

м. Васильків
Київської області.

Мал. В. ГОРБАЧОВА

— Нафарбуй губи і можеш сміливо здавати за мене екзамени.

Тут-таки на сцені стоїть дерев'яна драбина. Антоніна Михайлівна починає щабель за щаблем підніматися вгору. Відкривається ляда — і директор зникає в темному отворі. Затим чую: «Ану пішли геть! Іншого місця собі не знайшли!»

Просовую голову в отвір і бачу, як із двох величезних труб-басів увсібіч розбігаються маленькі сірі істоти з довгенькими хвостиками...

ТО НЕ КУЛЬТУРА — БЕЗ ПІДЛОГИ...

Тієї самої підлоги, якої ось уже стільки років підряд немає у Синицькому сільському Будинку культури Богуславського району.

— Що за чудасія? — запитає читач. — Будинок культури — без підлоги? Це те саме, що штани без холош...

Але була, була, шановний читачу, підлога. Була, та, як кажуть, загула, а точніше — зогнила. Ще не встигли здати Будинок культури в експлуатацію (1972 рік), а підлогу почав інтенсивно точити грибок. І вже наступного року почали ту підлогу латати. Та так і не залатали...

— Гроші на ремонт у нас є, — каже директор Будинку культури Федір Улянович Діденко. — А де дістати дошок? Кажуть: діставай сам.

Про гурткову роботу за такої ситуації питати, самі розумієте, було просто незручно...

Так, явно бракує деяким клубним закладам Київщини багатьох компонентів, з яких саме й мусить складатися культурно-масова робота на селі. Справді, чого можна чекати від завклубом-випивохи? Про яку самодіяльність можна говорити, якщо в клубі немає підлоги або ж холодно — до дрижаків?

Разом з тим, іще раз наголошую на слові «деяким» і сподіваюся, що на мене не образяться працівники Побережківського і Щербашинецького будинків культури Богуславського району; Слобідського і Переселенського будинків культури Кагарлицького району. Звичайно ж, мені відомо, що це чудові в усіх відношеннях культурно-освітні заклади. Але ж моє завдання — не хвалити за те, що вже зроблено, а звернути увагу відповідних товаришів на те, чого, на жаль, вони ще не встигли зробити. Щоб таки зробили і — якнайшвидше.

У рейді Перця супроводжував
і його враження стенографував
В. КИРИЛЕНКО.

Київська область.

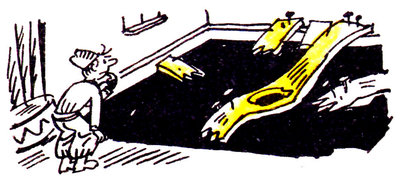

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

Коли вчитель фізкультури Бузької середньої школи (Новоодеський район на Миколаївщині) Войнов С. Я. показував, як треба виконувати вправи на спортивних приладах — а робив він це легко й невимушено, — учні були просто в захопленні. Та коли цей педагог так само легко й невимушено почав «роздавати» дітям штурхани й запотиличники (тим, хто, на його думку, не досить ретельно ставиться до занять), захоплення їх де й поділося. Діти, природно, стали скаржитися батькам, батьки — дирекції школи, а дирекція якось не дуже близько до серця сприйняла їхні заяви. Тоді батьки написали листа до редакції.

Після втручання в цю справу Перця заступник начальника управління шкіл Міністерства освіти УРСР О. А. Сай повідомив, що факти, викладені в листі, підтвердились. За рукоприкладство і хуліганство Войнова С. Я. з роботи знято. Рішенням народного суду його засуджено до одного року виправних робіт з утриманням 20 процентів заробітної плати.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

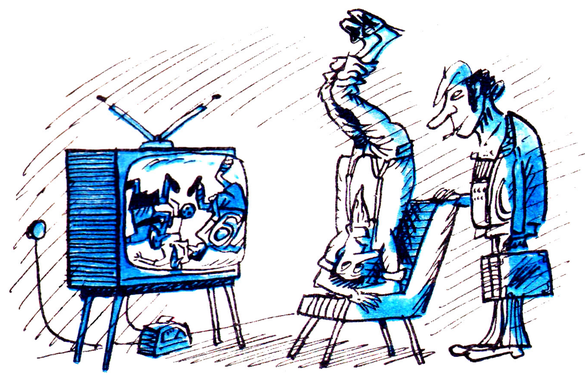

— Та вже цілий місяць зображення догори ногами.

Мал. Ю. КОСОБУКІНА.

Без слів.

Петро СЛІПЧУК

Жертва мистецтва

БАЙКА

Весняним ранком, як буяло все й цвіло,
До сонечка навшпиньках пнулося зело,
Закаркала Ворона скрушно,
Надувшись, сіла на тину.
— Ну і життя пішло. Зумій збагнуть,
Де усміхнеться, де струсне тебе
бездушно,
Що відцураєшся й своїх.
Зозуля їй: — Чого зажурена, сестрице?
Що сушить серце — чи біда яка, чи гріх?
Поглянь — все аж іскриться,
А ти насуплена, сумна,
І голос твій з діброви гучно не луна.
— Що говорити. Не припала до вподоби.
Нема в діброву вороття:
Від голосу мого їм очі лізуть з лоба,
Мовляв, музичного не маю відчуття...
І скривдили — прогнали з хору.
Злякалися, не перейшла б їм слави путь.
— Ось так! Невтішно, та не горе.
Однак, не в страху суть,
Біда таки у голосі, мабуть.
— Варнякаєш! — зітха Ворона. —
Ти щоб знала:
Було, ганив дехто й Солов'я.
Мистецтво вимагає жертв. Отож і я
Тією жертвою сьогодні стала.
Ну що ж, нехай і слава й честь моя
На жертовник мистецтва ляжуть, —
Покаються і слово добре скажуть.
— Так ось ти завела яку!
От насмішила!
Оце так втнула! — На суку
Зозуля з сміху аж присіла. —
Голубонько, тверезо глянь ти:
Не жертв мистецтво вимага —
Йому таланти дай! Лише таланти!
У хорі ж ти — як в стрісі кочерга.
Бувай, вже час мені до гаю...
* * *
Чи буде хтось перечити? Не знаю.

Мал. С. СМОЛЯНИНОВА
(Івано-Франківськ)

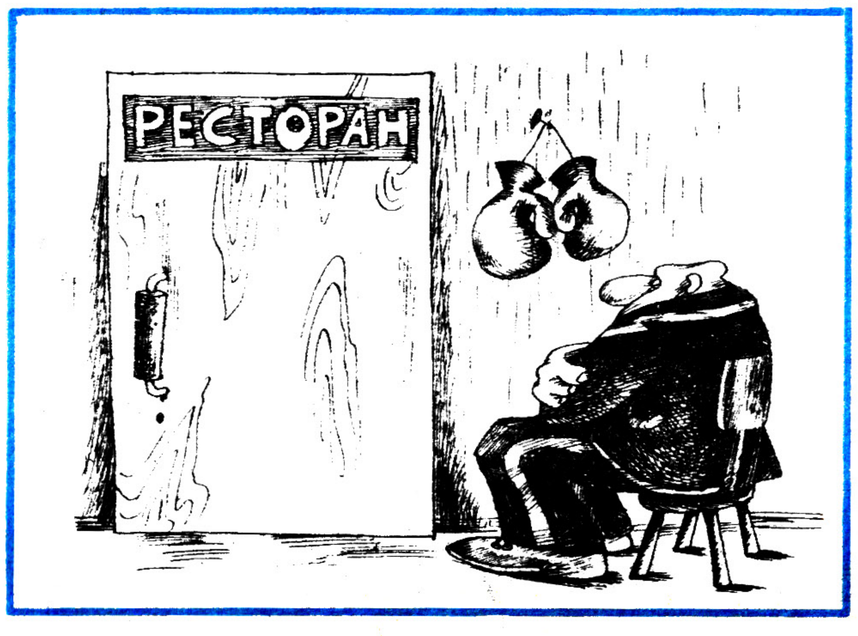

Без слів.

І КОЛИ Ж ВОНА ЗАКРУТИТЬСЯ?

Славне містечко, а як офіційно, селище міського типу, Калинівка на Вінниччині! Росте, розбудовується. Красивий тут кінотеатр, Будинок культури, Будинок зв'язку, Будинок побуту, красиві магазини, школи, дитсадки. Дитсадків на території селищної Ради цілих п'ять, а шкіл шість. Малечі та й малечі.

От селищна Рада й вирішила подбати про дозвілля тієї малечі.

А вийшло так, що в бочці меду та виявилась ложка дьогтю. Все будували, споруджували, упорядковували як слід, а дійшло до одного пункту — і все заїло.

Вирішено було свого часу в Калинівці довести до пуття парк, встановити там скульптури і найголовніше — карусель.

Коли було вирішено? Та в тім то й річ, що не пам'ятають у Калинівці точної дати. Не пам'ятають навіть ті, кому це слід пам'ятати.

У всякому разі, старожили прикидають, що виникло таке рішення не пізніше 1971-го року. Чому саме 1971-го? А тому, що вже в році 1972-му прибула в Калинівку карусель «Вітерець» і скульптура «Плескалка».

Прибути вони прибули, але на той час подув у Калинівці якийсь такий вітерець, що від його холодного подуву прохололи до тієї затії ті, від кого залежало, щоб «Вітерець» закрутився на радість малюкам.

І начальство відповідне помінялося і ще там щось вийшло, але 10 тисяч карбованців, асигнованих на впорядкування парку, освоєні не були.

А між тим, тільки карусель «Вітерець» коштує 4 тисячі 600 карбованців. Гроші, як бачимо, в скромному бюджеті селища немалі.

Словом, карусель змонтовано і встановлено не було. Карусель «Вітерець», що називається, насипом було звалено в парку, і тут нею зайнялись справжні вітерці з дощем і снігом.

Неважко уявити собі, на що перетворився «Вітерець» за сім років. Зараз він являє собою купу металевого та іншого брухту.

Проте, не можна сказати, щоб довкола нерухомої каруселі так таки нічого не закрутилося. Про нерухому (тепер уже, здається, безнадійно) карусель писалося в обласній газеті. Два роки тому про благоустрій парку йшла мова на засіданні виконкому селищної Ради. Проте новий голова селищної Ради тов. І. Г. Ратушняк не вважає загиблу карусель своїм гріхом, бо руйнація її почалася задовго до того, як його обрали головою.

Щорічно «Вітерець» фігурує в балансових звітах комбінату комунальних підприємств як неосвоєний реманент. На папері не видно, що вже й встановлювати нічого.

Але на початку нашої розповіді фігурувала ще й таємнича «Плескалка». Ця скульптурна фігура не так хвилює і полонить уяву і дорослих, і малюків, як «Вітерець». Вона з дня завезення стоїть на подвір'ї комбінату. Чому її не встановили?

Як пояснює директор комбінату тов. М. Тисецький, в художньому відношенні, в плані естетичного впливу на людей ця «Плескалка» не витримує найпоблажливішої критики: халтура. Невідомо навіть, хто її виготовляв і хто її направив у Калинівку.

Тут же поряд з уже недійсною «Плескалкою» плещеться в калюжі розтерзана, поламана, обдерта скульптура «Робітниця».

Є ще «Робітник». Йому пощастило більше. Його, незважаючи на розтерзаний, облуплений вигляд, встановили на видному місці. Страхолюдна, скажемо прямо, скульптура, люди жахаються її.

А тепер уявимо собі на хвилинку, що цей «кам'янний гість» Калинівки однієї зачарованої ночі зійде із свого п'єдесталу, піде в парк і змонтує карусель. Що, коли так станеться? Бо окрім нього, здається, нікому зайнятися каруселлю «Вітерець», і нікому не відомо, коли вона на радість малюкам закрутиться.

Г. ЛОЗУН.

НА БУДОВІ

Діють:

Іван Семенович Патичка — майстер.

Василь Петрович Клаптик — виконроб.

Дія відбувається на будівельному майданчику. Пересувний вагончик. Під ним, затуливши обличчя газетою, лежить Патичка, посвистуючи носом. Спить.

Довкола валяються носилки, кельми... З'являється Клаптик. Він розгніваний.

Клаптик. Іване Семеновичу! Іване Семеновичу! Товаришу Патичко! Спить, бестія... (Кричить) Па-тич-ко!..

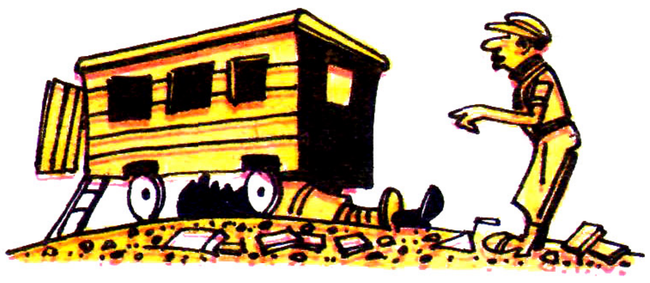

Патичка (схоплюючись). Що? Га? Робочий день закінчився? (Вгледівши Клаптика). А-а-а... Це ви, Василю Петровичу...

Клаптик. Де люди?!

Патичка. Не знаю. Мабуть, там... На висоті (показує рукою на найвищий поверх об'єкту).

Клаптик. Працюють?

Патичка. У доміно грають.

Клаптик. А ви... ви... (захлинається від обурення, кашляє).

Патичка. Нема настрою. На сон похилило. Видно, дощ буде.

Клаптик. Я вас питаю: ви куди дивитесь?

Патичка. Я спав...

Клаптик. Ви ж майстер?

Патичка. Ну...

Клаптик. Що ви до обіду зробили?

Патичка. Я особисто?

Клаптик. Хоча б особисто...

Патичка. Свіжу пресу проглянув.

Клаптик. А бригада?

Патичка. У доміно грала. Хто програвав — місце звільняв наступній парі.

Клаптик. Це як називається?!

Патичка. У нас кажуть: на виліт.

Клаптик. Мене цікавить, чому ви не працювали?

Патичка. Так би зразу й сказали! Не було розчину.

Клаптик. Але ж розчин завезли. Чи не так?

Патичка. Так.

Клаптик. То ви замість того, щоб взятись до роботи, за карти засіли?

Патичка. У карти не практикуємо.

Клаптик. Чому ж не працювали?

Патичка. Настала обідня перерва. А в обід примушувати працювати я не маю права.

Клаптик. Добре. Хай був обід. А потім... Потім що вам заважало?

Патичка. Нічого не заважало.

Клаптик. Бачте, нічого не заважало, і жодної цеглини не поклали. Чому?

Патичка. Розчин загуснув. Його не тільки кельмою не візьмеш — зубами не вгризеш. Даремно ви мене розбудили...

Чути натужний гул автомобільного мотора.

Клаптик. О! Розчин везуть... Хе-хе! Недаремно розбудив. Кличте хлопців.

Патичка. Не буде діла.

Клаптик. Як це не буде діла?

Патичка. Поки хлопці спустяться, поки водій розвантажиться, поки зберуться — робочий день закінчиться. Погляньте на годинника.

Клаптик. Гм... Справді, сорок хвилин лишилось...

Патичка. То я ще півгодинки подрімаю? А ви вже скажіть шоферу — хай розчин назад везе.

Анатолій ЖИТНИК.

Київ.

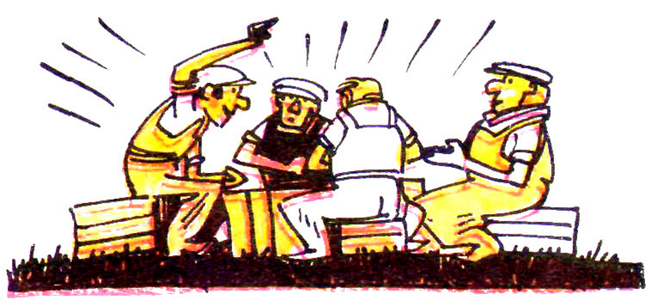

Мал. О. МОНАСТИРСЬКОГО

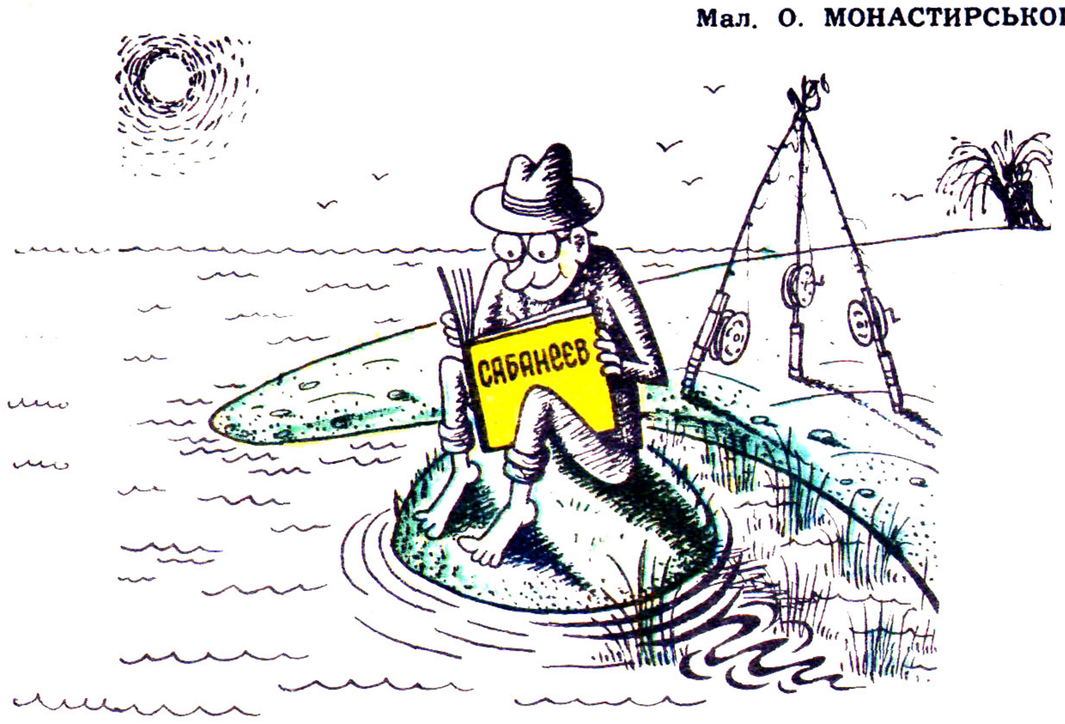

Під час весняної заборони риболовлі.

Мал. О. АЛЬОШИЧЕВА

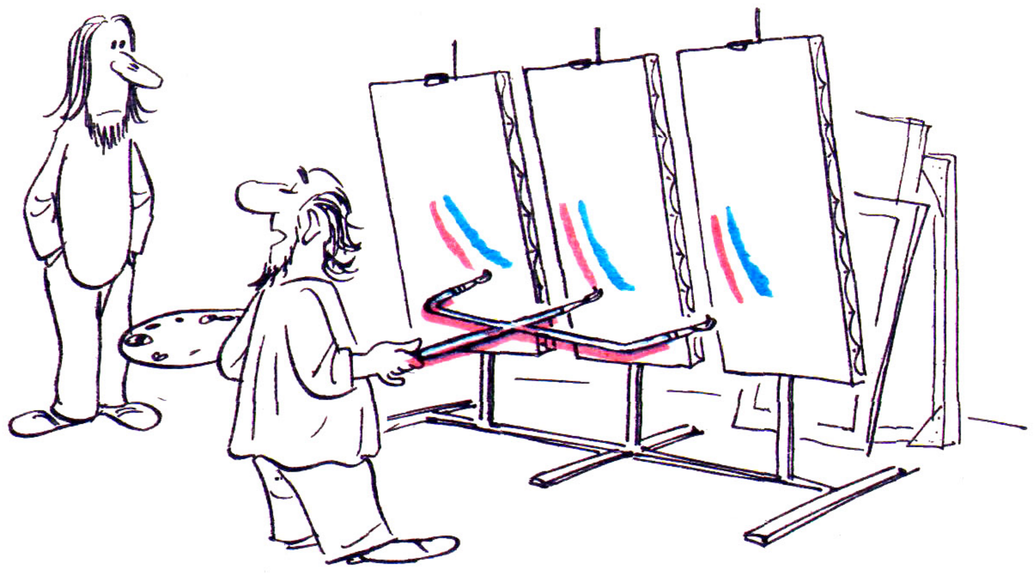

— Ох, як я завалений замовленнями!

Мал. А. ЩЕРБАКА
(Кременчук)

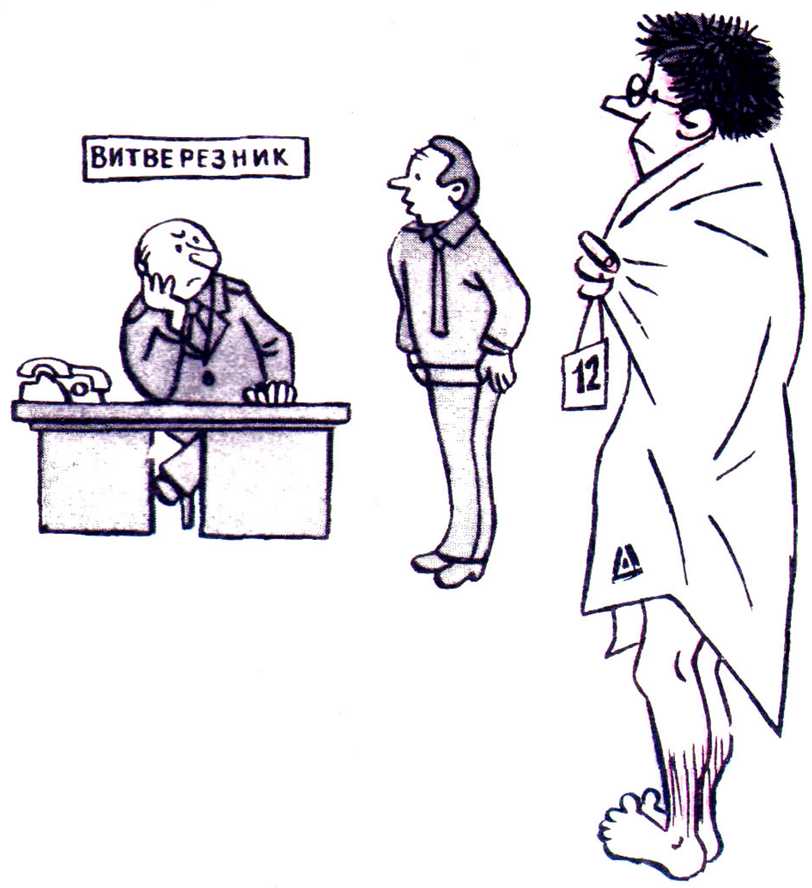

— Це командировочний. Під виглядом п'яного він хотів проникнути до нас на ночівлю.

ПІДОЗРА

Чоловік довгий час знаходився у відрядженні з фотоапаратом. Коли він повернувся, в перший вечір пішов у темну комірчину і приготувався проявляти знімки.

— Уявляю, що це у тебе за знімки, якщо ти проявляєш їх у темноті, — кинула через стіну жінка.

Надіслав В. КИРИЧЕНКО.
м. Одеса.

ДЕ ТАМ

— Степане, це правда, що ти знову занадився до колгоспної комори? — запитав голова.

— Що ви?! То я тільки заглянув чи не забув, бува, там свого мішка, — відповів той.

Надіслав О. РОМАНЧЕНКО.
с. Халеп'є,
Обухівський р-н.,
Київська обл.

ЗІЗНАВСЯ

Зустрілись два знайомі. Один і запитує другого:

— Миколо, чому в тебе синяки весь час під одним оком?

— То моя дружина на одне око недобачає.

Надіслав С. ЖМАЙЛО.
с. Бодаква,
Лохвицький р-н.,
Полтавська обл.

ХТО БІЛЬШЕ?

Вона: — Та чи знаєш ти, що на мені хотіли женитися п'ять хлопців?

Він: — Пхе, здивувала. Я сам, наприклад, мав намір женитися на десятьох дівчатах.

Надіслав П. РЕДЬКО.
м. Тростянець
Вінницької обл.

ДЕ ШАПКА?

Кум прощається з кумом.

— А шапну я завтра заберу.

— Чому?

— Коли я в шапці прийду, то жінка спитає, де мене чорти носили, а так тільки: «Де шапка?».

Надіслав М. МАРИН.
м. Першотравенськ
Дніпропетровської області.

ХІБА Ж ТО Є?

Один молодий чоловік зустрічає на узліссі двох бабусь та й запитує:

— Ну, як, грибки є?

— Є, — відповідають ті.

— А де ж вони? — цікавиться молодий чоловік.

— Шукайте!

— Е, та хіба ж то є, якщо їх шукати ще треба.

Надіслала А. КОРОБКА.
м. Суми.

У відому «Червону книгу» я записав би не тільки рожеву чайку чи білого ведмедя, а й несприятливі погодні умови. Бо ж, знаєте, наука усе набирає сили, плани її стають дедалі захоплюючішими, і вже можна почути пропозиції, як звести нанівець зливи, урагани, самуми, град великого калібру тощо.

Слухайте, а що ж ми виграємо?! Невже хтось серйозно розраховує, що запровадження повсюди лагідної погоди з нормальним тиском і помірною хмарністю перешкодить, наприклад, Аерофлотові *відкладати* чергові рейси на годину, потім ще на *півгодини*, потім ще на півтора дня? І невже можна *сподіватися*, що якийсь винахідливий, але не вельми *дбайливий* голова колгоспу не придумає гідної заміни нині існуючому рятівному вислову: «враховуючи несприятливі погодні умови»?!

Ні, люди, наш витончений інтелект може справитися з усім навіть без втручання сил стихії. Але стихія допомагає нам не ускладнювати собі життя зайвими словесними вправами. Більш того, вона полегшує нам життя.

Ось погляньте сюди. Є, скажімо, на Одещині такий радгосп «Хаджибеївський». Це навіть не просто радгосп, а радгосп-завод. Тут вирощують фрукти і виноград, які частково переробляють на смачні консерви, а частково відправляють споживачам у свіжому вигляді.

Консерви — річ зручна. А от свіжі фрукти — і особливо виноград — завдають чималих клопотів. Відправка кожної партії за межі області і (а таких навіть більше!) республіки дещо нагадує військову операцію середнього масштабу: треба домогтися повної злагодженості всіх підрозділів — збирання, навантаження на машини, доставка на станцію, вантаження у вагони... А треба ще влучити момент, щоб ті вагони були, бо залізнична стихія, на відміну від атмосферної, навіть короткотерміновим прогнозам не піддається.

Це ще не все, але, гадаю, і цього досить, щоб усім стало ясно, що телефон для радгоспу «Хаджибеївський» — не розвага, а виробнича необхідність.

Але завдяки ще не дослідженій майстерності зв'язківців Біляївського району телефон у радгоспі працював із такими паузами, наче він рахувався тут на вчерть ставки. Радгоспне керівництво, звичайно, скаржилося, зв'язкове, звичайно, обіцяло вжити необхідних заходів. Час від часу до села прибували бригади. Вони спритно розгвинчували трубки, а потім, приладнавши до ніг залізні закарлюки, подовгу бовваніли на стовпах.

Та все одно результати були скромними, і зв'язківці *тримали глуху оборону*.

Аж тут над Одещиною пронісся ураган.

Будемо відверті: це було лихо обмеженого районного масштабу. Жодного порівняння з тими загальновідомими смерчами, які зривають із фундаментів капітальні споруди, біляївське явище не витримувало. Втім, йому вдалося зірвати одну собачу будку в приватному секторі і похилити два стовпи в секторі усуспільненому. Дротики на тих стовпах тріснули. Цілком природно, що телефон, який досі діяв ненадійно, тепер абсолютно надійно змовк.

Кинулися радгоспні люди до зв'язківців, а ті кажуть:

— Виноград ви вирощуєте, може, й гарний, а от свідомості у вас зовсім нема. Хіба ж не бачили, що був ураган!

— І що з того?

— А те, що ми відповідаємо за експлуатацію в нормальних атмосферних умовах. Критикувати нас після урагану, по-перше, безперспективно, а по-друге, нетактовно.

— Та при чому тут тактовність, коли ми заради двослівної довідки мусимо ганяти машину за двадцять кілометрів! Нарешті, врахуйте, що ми маємо партнерів не тільки в Одесі, але й у самій Москві!

— Стихія субординації не визнає!

І так стало зручно зв'язківцям за спиною того урагану, що трьох років їм не вистачило, аби натягнути проводи. А коли нарешті підрихтували похилені стовпи, то записали це собі у велику заслугу: а як же ж! — незважаючи на несприятливі погодні умови!..

Тепер уявіть, що б воно було, якби вчені вже приборкали стихію. Догадуєтеся, який рахунок за десятки тонн зайво витраченого пального, розбиті машини і даремні зусилля можна було б виставити винуватцям?

А так — нема винуватців, а вітер... Шукай вітру в полі!

Справедливості ради мушу сказати, що такий метод раціонального використання стихійного лиха не є винаходом біляївських зв'язківців. Ним послуговувалися й послуговуються інші. Начальник контори водопостачання Сибікін, можливо, навіть консервів біляївських не пробував — а біляївським методом володіє досконало! Як він відповів старому шахтареві Федіну?

Вже рік, відколи прорвало трубу у водопроводі селища шахти № 29, що біля Донецька. Рік селище живе, ніби в центрі Сахари.

Залишити кілька сот чоловік у такому відчайдушному становищі? Повірте, за такі речі начальникові контори водопостачання три догани вліпили б, якщо не всі п'ять. Але є на світі рятівна стихія! На щастя Сибікіна, трубу прорвало під час великої зливи, а це автоматично виводить начальника з-під дії критики, *залишаючи там саму стихію*.

Ні, шановні, я на зливи і урагани не замахувався б. Хай собі дмухають, хай ллють. Все одно чи раніше, чи пізніше, а вгамуються. Зате потім можна спокійно байдикувати, незважаючи на сприятливі погодні умови.

В. НАДІТН.

Мал. В. ГОНЧАРОВА

ДОСВІДЧЕНИЙ ГІД

Вийшли всі з автобуса.
Гід сказав туристам:
— Зараз ми оглянемо старовинне місто.
В ньому кожну вулицю, кожний дім я знаю —
Народився, виріс тут, досвід гіда маю.
Прошу вправо глянути! А тепер — наліво!
Справа гастроном у нас, зліва — бочка з пивом.
Ось ларьок із соками. Там — із квасом бочка.
І за рогом міститься бакалійна точка.
А тепер вперед пройдем, глянемо направо.
Чуєте по запаху? Там коньяк і кава.
Зліва ресторація, поруч — два буфети.
Є кафе для тих, кому важко без дієти.
Далі ви побачите вулицю Базарну —
Маєм «Чебуречну» там і «Шашличну» гарну.
— Дядю! Дядю! Чуєте? — хтось гукає жартом,—
Може, і про місто нам розказати варто?
Що ото за вивіска чепурна на розі?
— Це вона прикріплена на міському торзі,
Унизу — закусочна, нагорі — контора,
Де товарознавцем я працював до вчора.

Василь МАРТИНОВ.

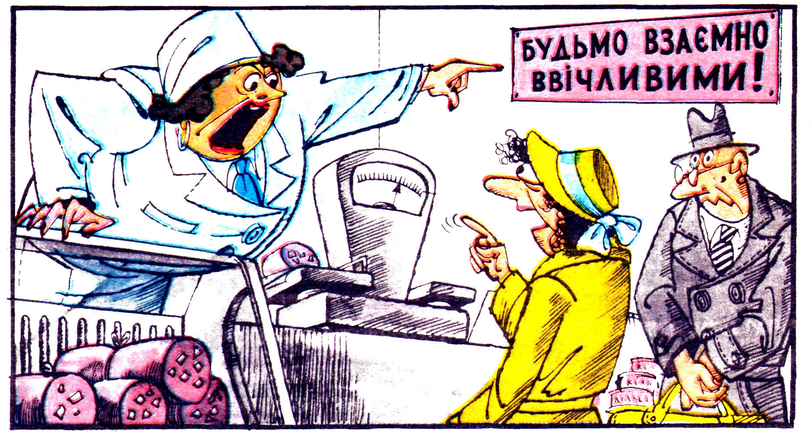

— Тобі, що, повилазило?

perec-ua. perec-ua.

...І ТИСЯЧА ВИНЯТКІВ

На стіні красувалося зображення: череп і дві кістки. А під ним виднівся застережливий напис: «Не підходь — уб'єі»

Директор Черкаського комбінату хлібопродуктів С. Я. Пономар та майстер дослідно-експериментального заводу цього ж комбінату М. Б. Соколенко не побоялися — підійшли.

Двоє відважних ретельно дослідили небезпечну споруду, виміряли її довжину, ширину, висоту і, коли всі дані звели до спільного знаменника, тут же відправилися в контору електромереж.

— Продайте нам трансформаторну будку. Ту, що по вулиці Привокзальній, чотири, — сказали ходаки. — Вона нам дуже сподобалася...

Директор електромереж т. Алексєєв зміряв покупців уважним поглядом, погортав інвентарну книгу і ввічливо відповів:

— Задовольнити ваше прохання, на жаль, не зможемо. Згадана підстанція за нами не рахується.

На обличчях у Пономаря та Соколенка майнула тінь недовір'я. Щоб ту тінь розвіяти, директор знайшов ще й акт від 3 лютого 1975 року, прочитав уголос: «Обладнання трансформаторної будки, що по вул. Привокзальній, чотири, демонтовано, а саме приміщення (його вартість обчислювалася в 2.427 карбованців) при спробі розібрати — розсипалося на будівельне сміття».

— Але ж будка стоїть! — дружно заперечили Пономар та Соколенко. — І нам вона цілком підходить.

На вулицю Привокзальну, 4 було направлено експертів. Неймовірний, як говориться, факт повністю підтвердився.

— Ми не проти купівлі-продажу,— сказав на цей раз директор т. Алексєєв, — але я не знаю, як можна продати те, що уже списано по акту.

Пономар і Соколенко підказали. Було складено ще один акт. «Будівельне сміття» знову набрало вигляду електропідстанції (а точніше, воно перетворилося на 5,2 кубічного метра каменю-черепашника), оцінено в 40 карбованців 60 копійок і продано Пономарю та Соколенку.

Тепер усе пішло, мов по маслу. На комбінаті хлібопродуктів відмобілізували робочу силу, в район будки направили техніку, матеріали. У стінах пробивали отвори. В них вставляли металеві двері, на двері вішали фортечні замки.

Хоч проект реконструкції тримався в секреті, кмітливому спостерігачеві, проте, неважко було здогадатися: з трансформаторної будки має народитися вельми оригінальної архітектури гараж на два бокси.

Громадськість вулиці захвилювалася. Перспектива мати гараж у десяти кроках від жилого будинку, там, де в затінку раніше любили посидіти прихильники зеленого друга, ні в кого не викликала захоплення...

Посипалися скарги.

А невдовзі господарі будки-гаража уже стояли перед адміністративною комісією Придніпровської районної Ради народних депутатів. Вони дружно визнавали свою вину і запевняли, що «більше не будуть».

Їм повірили. Та за якийсь час, коли в будинку по Привокзальній, 4 розпочався капітальний ремонт і жильців відселили, заповзятливі автомобілісти в авральному порядку завершили реконструкцію і на білих «Жигулях» в'їхали в трансформаторну будку.

Ця подія знову стала предметом обговорення в Придніпровському райвиконкомі. Але цього разу перед членами виконкому стояли не Пономар і Соколенко, а районний архітектор Тимошенко. Він доводив, що заборонити будівництво *гаража уже пізно, що змагатися з Пономарем* та Соколенком справа безнадійна, бо на постанови місцевих Рад вони не зважають, що у вирішенні питання треба шукати інший вихід. І члени виконкому той вихід знайшли. В рішенні вони записали: «Дозволити — як виняток...»

Сьогодні в Черкасах мешкає сім тисяч автолюбителів. Чотири тисячі з них тримають свої автомобілі в кооперативних гаражах, дві тисячі — на присадибних ділянках, а тисяча потрапила «у винятки». Це ті, що пристосували під гаражі трансформаторні будки, дров'яні сараї та інші споруди. Ті, що під покровом ночі, воздвигли свої гаражі на дитячих майданчиках, на газонах, серед зелених насаджень. Це ті, з ким місцева влада, як не дивно, справитися поки що не може.

Правда, спроби робилися. Директору станції технічного обслуговування Г. С. Кочубею було доручено організувати в місті платну стоянку для «штрафників», але це доручення у директора ентузіазму не викликало. Не захопило воно і керівників товариства «Автолюбитель УРСР».

Словом, «винятки» множаться. А загальне правило лежить собі під сукном.

І. НАУМЕНКО.

м. Черкаси.

МУЗИ Й ПЕГАСИ

Мал. В. ЧМИРЬОВА

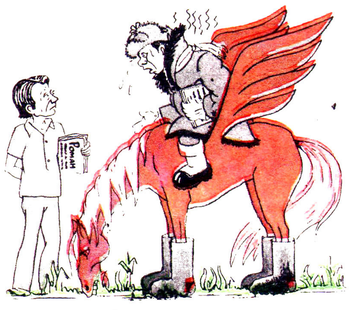

— Я пишу зимову поему.

Мал. В. ГЛИВЕНКА

Без слів.

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

Без слів.

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

— Мельпомена! Грація! Терпсихора!..

Мал. С ГЕРАСИМЧУКА

— Алло, бюро добрих послуг! Що ви за Музу мені прислали!

ПЕРЧЕНЯ

ДВІ УСМІШКИ

— Як ти будеш стригтися? — запитав перукар п'ятирічного Дітріха.

— Як татко, — відповів хлопчик, — тільки без великої дірки посередині.

* * *

Мати говорить маленькій дочці:

— Дядя по радіо оголосив, що сьогодні увечері піде сніг, буде дуже холодно.

— Давай продамо радіо, — запропонувала дівчинка.

— Навіщо? Адже сніг все одно йтиме.

— Йтиме, але ж не у нас.

Переклав з німецької
Ігор АРТЕМЧУК.

ЛЕСИК І ЗАЙЧИК

Дощик ллється цілий
ранок...
Вийшов Лесик наш на ганок
І побачив: за кущем
Мокне зайчик під дощем.
— Ой ти, зайчику сіренький,
Ой ти, зайчику маленький,
Годі мерзнути-дрижати,
Ти ходи мерщій до хати.
Ми дамо тобі морквину,
Ще й велику капустину.
Понесеш їх у лісок
Годувати діточок,
Бо маленькі зайченятка
Вже давно чекають татка.

Наталя КУЛИК.

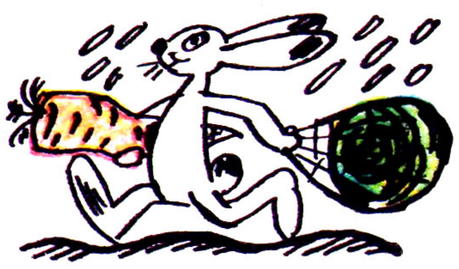

ДОПОМОЖІТЬ МАЛОМУ

Жарт

— А як тебе, хлопче, звати? —
Питають в Арсена.
— Непослухом кличе мати,
Як грима на мене.
Вередою кличе тато,
Беручись за ремінь...
Що розказувать багато,
Тут слова даремні!
Лиш бабуся тільки й знає,
На рідкість велику,
Все місяцем називає
Та ще й ясноликим.
От спробуйте розібрати,
А я зачекаю,
Як мене насправді звати,
Бо і сам не знаю!!

Микола ДМИТРІЄВ.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

ЛОЖКА — НЕ ЛОПАТА

Як садили сад —
Де не взявся град...
Саджанці —
в солому
І гайда додому.
Будували дім —
Де не взявся грім...
Кинули лопати —
І гайда до хати.
Сіли їсти борщ —
Де не взявся дощ...
Ложки —
не лопати —
Можна працювати!

ПОЛЯ

На уроці, на письмі
Каже вчителька Кузьмі:
— Все ти гарно написав,
Та нащо намалював
На полях ти буряки,
Редьку, моркву, огірки?
А Кузьма їй промовля:
— Бо на те ж вони й поля,
Щоб росло всього доволі,
Без врожаю—сумно в полі!

Марія ЧЕПУРНА.

ЗАГАДКА ПЕРЧЕНЯТКА

Запалило кресало
Аж півнеба — й пропало.

(блискавка)

Аркадій МУЗИЧУК.

БОЯГУЗ

Зібрались хлоп'ята
По ягоди в ліс,
А він, боягуз,
Аж під ліжко заліз.
Сховався в кутку
І про себе мовля:
— У темному лісі...
Вовчище гуля,
Там хитра лисиця
Гаса між кущів,
Там бурий ведмідь
У ярузі засів...
Йшли хлопці до лісу —
Завзяття вело.
Лише боягуза
Між них не було.
Він, кажуть, під ліжком
І досі сидить.
Боятись вовків —
То у ліс не ходить.

Гриць ПОНОМАРЕНКО.

...жителі Старої Оржиці (Київщина) поруч з декоративними тарілками, естампами, портретами чіпляють на стіни ще й оригінальних форм динаміки. Вони тут уже давно стали своєрідними символами тиші. Але начальник Яготинського вузла зв'язку А. О. Сазанський вважає, що це радіоточки, і, очевидно, саме тому з жителів регулярно збирають плату за радіо... мовчання.

...останнім часом відвідувачі кафе «Причал» (м. Бар, Вінницька область) усі свої скарги і невдоволення адміністрації висловлюють тільки усно. Це трапилося після того, як скарги, записані у книжці відгуків і пропозицій, почали викрадати злодії разом із... книгою. Принаймні, саме так пояснив завідуючий кафе А. Л. Рижий Л. Є. Марецькому, коли той поцікавився, де його скарга.

...найкультурніше покупців обслуговують у селі Дмитрівці Машівського району Полтавської області. Приміром, якщо ви захочете придбати у місцевому побуткомбінаті 40 кришок для консервування за 1 крб. 20 копійок, то їх вам не тільки загорнуть у папір, а й покладуть у господарську сумку вартістю 3 крб. 17 коп. Коли ж вам захочеться купити 80 кришок, то кількість пляшок одеколону і господарських сумок, звичайно, подвоюється. Саме так тут обслужили колгоспницю І. С. Беспалову.

...у колгоспі «Шлях до перемоги» (Токмацький район, Запорізька область) до штату ввели по кілька марафонців. Їх обов'язок — підтримувати зв'язок з центральною садибою колгоспу, відділками і райцентром, до якого 25 кілометрів. Як показала практика, зв'язок через колгоспних марафонців здійснюється вдвічі швидше, ніж за допомогою телефону. Колгоспники в цьому уже давно переконалися, а от начальник районного вузла зв'язку А. В. Стешенко ще й досі сумнівається.

...на Полтавщині, у селі Рудка, з'явився умілець, який примайстрував до телевізора два фірмові папірці замість несправного стабілізатора «Таврія-3». Перший папірець був надісланий Пилипенку О. П. з «Укрпобутрадіотехніки» 18. XII. 78 року за № 04/70—8329 начальником об'єднання Р. Ж. Мейрисом. Другий — трохи згодом від начальника Лубенського міжрайонного радіотелеательє В. Бойка. Обидва папірці справні. Чого про стабілізатор, відправлений торік на ремонт, поки що не скажеш.

НЕЗГОВІРЛИВА

ГУМОРЕСКА

Я вже знайомий з нею півгодини. Півгодини умовляю її і чую, що надходить кінець моєму красномовству.

— Які ж ви, чоловіки, однакові, — дивлячись в далечінь, вимовляє вона якимось сонним голосом. — Ніякої фантазії: квіти, шоколад — ось і все, що ви вмієте запропонувати жінкам.

— Слухайте, — звертаюсь я до неї знов, — ну, не можна ж бути такою незговірливою.

— Яка є, — говорить вона, закурюючи тонісіньку «Орбіту».

— Блок «Салема!» — з надією в голосі, вигукую я.

— Ні,— напівзаплющивши очі коротенькими віями, заперечно хитає вона головою.

— «Елізабет». Набір накладних вій. Під будь-який колір волосся,— намагаюсь я зацікавити її знову.

— Ні,— спокійно повторює вона, повільно гасячи цигарку і, починає підмальовувати губи чернівецькою помадою.

— «Глорія пест». Фірма. — Поспіхом протягую я їй перламутровий тюбик з позолоченим обідком.

— Все. Годі! І залишимо цю безцільну розмову.

— Тільки не мовчіть! — благаю я її. — Диск «Боні-Ем». Поп-музика — приголомшливий шлягер. Дарую на пам'ять.

— Ну й нав'язався, — зітхає вона. — Хіба я не ясно сказала: місць у готелі не-ма-є!..

Михайло СТОЛІН.

РАДІСТЬ

— Весна, весна, — лунає спів
Мартина, —
О, як чекав тебе я, дорогу.
Тепер не буде бідкатись дружина,
Що п'яний десь замерз я у снігу.

Анатолій ГОРПИНИЧ.

ВСЕ МОЖЕ БУТИ...

Пита Петро дружка Миколу:
— Чи правда, син твій кинув школу?
— Та, мабуть, правда, кинув клятий,
Бо ти про це питаєш п'ятий.

Віктор СОЛОШЕНКО.

СВИСТІВ БИ...

— Брехня! Який там із Шпака співак, —
Сороці каркав на городі Грак, —
Насвистує мотиви примітивні!
Та я свистів би, може, ще й не так,
Коли б одержав навесні, як Шпак,
Окрему, комфортабельну... шпаківню!

Євгенія КАРАМІНА,
Микола РОЗУМНИЙ.
м. Донецьк.

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

Недописані мемуари.

Експеримент

— Отже, професоре, зараз ви націлите на комету апаратуру, і почнеться експеримент?

— Так. Результати його мають підтвердити мою гіпотезу. Нарешті плутаним суперечкам науковців буде покладено край.

— Дякую, — кореспондент Тягнирядно сховав записник і рушив до техніків. Ті поралися біля закутаної в чорну тканину апаратури.

Професор Дрібнохід лишився стояти в задумі коло велетенського телескопа. Навколо метушилися науковці... Дрібнохід зиркнув на хронометр і скомандував:

— Починаємо!

Співробітники, схожі на персонажів старого фільму, де герої рухаються надто швидко, порснули на свої робочі місця. Останньою з тістечком у руці процокала каблучками юна лаборантка. Усі завмерли. За вікном опускалося сонце, схоже на велику гумову дитячу кулю...

ГУМОРЕСКА

— Увага!

Колеги прикипіли до приладів.

— Фотографуємо!

Мали клацнути електронні затвори, та в лабораторії чомусь ураз стало темно. Вічка приладів згасли. Запала тиша. Було навіть чути, як міль, скупавшись в отруйному — за інструкцією — аерозолі, з новою енергією їсть синтетичні фіранки. Десь у кутку простогнав технік Гриша:

— Труба! Струм вирубали хлопці!

Перекидаючи стільці, всі кинулись до вікна. Землю коло будинку перекопували. Якраз на місці підземного електрокабеля.

— Що ви робите?! Чуєте?! Я вас!.. Я вам!.. — закричав молодий аспірант. Непередбачена темрява відкидала захист його дисертації в далеке майбутнє.

Дядьки відклали заступи.

— Хочеш свєт — звони в ЖЕК, — ліниво порадив один, блимнувши запальничкою. Тремтячим пальцем Дрібнохід ганяв телефонний диск:

— Алло! У нас експеримент. Припиніть копати. Дайте негайно струм!

— У «Перець» напишемо! — підкрикнув у трубку Тягнирядно, зрадівши можливості нової публікації.

На протилежному кінці дроту спокійно відказали:

— Я вас розумію, але ви лише збираєтесь скаржитись, а дехто вже написав редакції про перебої з електрикою. От ми й виявляємо місце пошкодження. Чекайте своєї черги...

Дрібнохід повільно сів. Колеги скорботно дивились на нього, а оптика — на колег. У професорових очах, наче на дитячій картинці, стояла комета. Сіючи іскри, її вогняний хвіст ховався за горизонтом. Вона щезала у мороці Всесвіту. Знову біля Землі комета проходитиме через сто вісімдесят років і три місяці.

Леонід БОНДАРЧУК.
м. Херсон.

ПЕРЕПОЛОХ У БУНКЕРІ

Уявіть собі картинку: ви платите одиноединий долар, і вам за нього видають танк із повним боєкомплектом.

Ви мені скажете: «Не роби, чоловіче добрий, із тата варіята — таке взагалі неможливе». І помилитеся: таке — можливе. Але за двох умов. По-перше, продавцем повинен бути Пентагон, по-друге, покупцем — Сомоса. Отой самий диктатор-динозавр, про якого складено пісню-реквієм зі словами: «Всі твої родичі глибоко в землі, а ти пережив свій час».

Ця торгова оборудка з танками відбулася на початку цього року в нікарагуанській столиці Манагуа. Сомоса виклав на стіл символічні шість доларів і йому підігнали шість важких, аж ніяк не символічних танків американського виробництва. Із повним боєкомплектом і запасом пального. Диктатор, не гаючись, одразу ж пустив свій гендлярський набуток у діло — кинув на придушення народних виступів.

З грінго, як у Латинській Америці зневажливо називають своїх північних сусідів, у Анастасіо Сомоси склалися особливі стосунки. Так би мовити, політичний інтим. Ці полюбовні відносини він увічнив зображенням на національній банкноті — кордобі посла США в Манагуа. І якщо герой роману колумбійського письменника Маркеса «Осінь патріарха» Великий диктатор під загрозою банкрутства продав північним сусідам море, то нікарагуанський каудільйо загнав їм усі три стихії, а заодно й душу, але при цьому на мілині не опинився...

І раптом — на тобі! — поповзла чутка: грінго готують у Нікарагуа державний переворот і ладнаються вишпурити свого ставленика й мазунчика Анастасіо Сомосу.

Питається: чому це Вашінгтон, який 45 літ тому примостив на диктаторському троні рідного батечка Анастасіо горезвісного Луїса Сомосу, плекав та випещував, наче рідкісне тропічне зіллячко, одну із найбільш злочинних у Латинській Америці диктатур, задумав спекатися свого найвідданішого зброєносця? Невже совість прокинулася?

Не будемо поспішати з відповіддю. Давайте глянемо, що воно й до чого.

Анастасіо Сомосі на прізвисько Тачіто (Товстун) належить «історична» фраза: «Дайте мені будь-яку людину, скиньте з неї черевики, і при допомозі однієї коробки сірників я примушу її заговорити».

Залишимо осторонь морально-етичний бік цього афоризму — ясно, що справжній джентльмен подібних слів не вимовить. Сомоса — не джентльмен. Ця фраза цікавить нас із іншого боку: вона видає маленьку пристрасть диктатора: він любить катувати. Все його правління проходило під хрускіт кісток і стогони політичних супротивників. Але Тачіто не обмежував свого захоплення вузьким простором тортурних камер. Тортурам і мордуванню він піддав усю країну. Уже давно іменник «Нікарагуа» в світовій пресі постійно поєднується з прикметником «змордована». Якби вівся облік крові, пролитої кожним катом зокрема, то, запевняємо вас, Сомоса був би серед рекордсменів.

Є у нього й друга слабкість, врешті, характерна для всіх політиків його профілю, — він любить грабувати. Не дрібно, звичайно, не по грошеві, а масштабно, державно.

Не будемо переобтяжувати пам'яті читача переліком добра, награбованого Сомосою за роки так званого президентства. Скажемо кілька слів про саме президентство.

У Нікарагуа, уявіть собі, бували вибори. Офіційній опозиції іноді дозволялося висувати свого кандидата, але сюрпризів при голосуванні не бувало. Урни з бюлетенями Сомоса звозив у свій бункер — велетенський бетонний куб на вулиці Болівара в Манагуа — і особисто проводив «підрахунок» голосів. Розповідають, що ліпший його друг — посол США — якось порадив було відрахувати на долю кандидата опозиції сорок процентів поданих голосів, як то прийнято в «демократичному суспільстві». Сомоса став дибки: цьому не бути! Друзі трохи погарикалися. Зійшлися на п'яти процентах...

Одначе в Нікарагуа є і неофіційна опозиція, яка не висуває кандидатів у президенти. Це — переважна більшість населення країни. Саме вона минулої осені підняла свій голос проти каудільйо і його національної гвардії. Від того голосу по всьому фасаду президентського бункера пішли тріщини. І він, безсумнівно, перетворився б на руїни, якби на допомогу диктаторові не підоспіли грінго. Гроші, зброя, боєприпаси, військові радники, фахівці по темних справах, політичний тиск на сусідні держави — весь аж ніяк не джентльменський набір протипожежних засобів був пущений у хід. І тільки тому Сомоса, якого вже почало добряче припікати, утримався у своєму кріслі.

Коли паніка у диктаторському бункері трохи уляглася, Вашінгтон вирішив зайнятися модернізацією нікарагуанської диктатури — про людське око надати їй такої собі «демократичної» чарівності. Обробка Сомоси проводилася під гаслом проголошеної Вашінгтоном так званої програми «боротьби за права людини». Радилося провести «плебісцит», прочистити в'язниці і таке інше. Інакше кажучи, нікарагуанського динозавра хотіли нарядити у пристойний фрак і циліндр, видати про людське око, якщо вже й не за стопроцентного джентльмена, то хоча б за миле діснеївське чудисько з привітною «демократичною» усмішечкою. І знову щедро підкинути в корито корму...

Але навіть у цій маскарадній «демократизації» Сомоса угледів загрозу своїм пристрастям — вправлянням у катівському ремеслі і в мистецтві грабунку. І показав свій непокірний характер — затявся: жодних плебісцитів, жодних поступок, жодних «демократичних» гримас!

Вашінгтон на нього пальчиком насварив: пригрозив скоротити фінансову і військову допомогу. Каудільйо прибрав позу ображеної цнотливості. Більш того: почав шкіритися на своїх благодійників. У бесіді з кореспондентом «Вашінгтон пост» диктатор заявив, що він «розсерджений» позицією Сполучених Штатів. Але одразу ж додав, що зберігає холоднокровність.

Це було явним перебільшенням. Більш того, похвальбою. Бункер знову охопила паніка. І тут поповзли настирливі чутки про підготовку державного перевороту. Стало ясно, що Вашінгтон, заради збереження нікарагуанського режиму, заради збереження в Нікарагуа свого впливу, може пожертвувати своїм сатрапом. А він же, Сомоса, як мало хто інший, знає, що коли йдеться про їх власні інтереси, то ці підступні грінго ладні на все...

Диктатор заповзявся гарячково розпродувати майно і переводити гроші в іноземні банки. До недавнього часу уже перерахував був туди 800 тисяч доларів. Щоб награбоване не вислизнуло із рук, треба поспішати!

Володимир ЛАПСЬКИЙ.

Фотомонтаж В. ПОПЕНКА
(Полтава)

Павутиння расизму.

І СМІХ І ГРІХ

РІЗНИЦЯ

Один шведський мандрівник, виступаючи по радіо з розповіддю про свої подорожі, дав слухачам таку пераду: «У тропічних країнах ні в якому разі не слід пити воду, у деяких високоіндустріалізованих країнах не слід дихати».

ТОВАР ІЗ ЗАПАШКОМ

У вашінгтонських газетах з'явилося повідомлення: з аукціону буде продано бюст Гітлера, знайдений нібито, в 1945 році у «бункері фюрера». Бюст прострілений шістьма кулями, що, на думку власника, збільшує його історичну цінність. Власник того «історичного» сміття у 1945 році був представником американської військової адміністрації. Обслідуючи гітлерівське лігво, він прихопив звідти деякі речі. Серед них — і отой бюст, за який тепер править 10.000 доларів.

Покупці на цей товар наче мухи на мед не кинулися. Але чого тільки не буває: є ж мухи, які й на зовсім інше кидаються!

РІВНОПРАВ'Я

Жваві дебати розгорнулися було в раді швейцарського кантону Женева. Обговорювався проект закону, яким малося установити рівноправ'я між чоловіками і жінками. Зміст законопроекту можна передати кількома словами: в школах кантону всі хлопчики в обов'язковому порядку повинні вивчати новий для них предмет — рукоділля, щоб навчитися володіти голкою та спицями для в'язання і зрівнятися в цьому відношенні з дівчатоми.

За таке рівноправ'я проголосувало 42 депутати, проти — 37. Справедливість восторжествувала: закон був прийнятий!

Мал. В. ГЛИВЕНКА

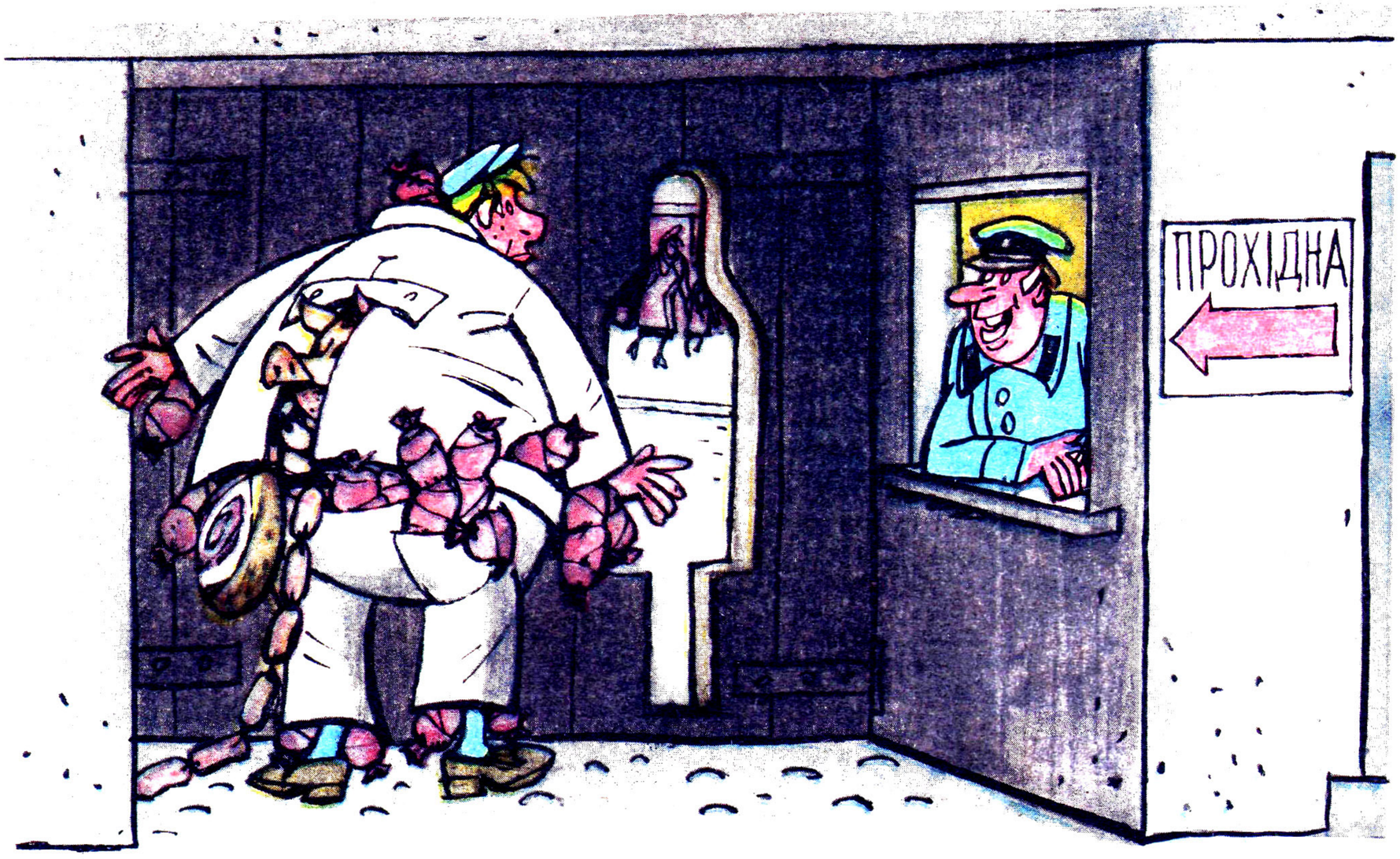

— Ну й видумали прохідну. Тепер і не пролізеш!

Дали перцю!

Найбільшою несподіванкою для тваринників колгоспу імені Жданова (Сквирський район на Київщині) було побачити на фермі голову колгоспу Тарнавського В. І. Жив він у райцентрі, в колгосп навідувався рідко, а коли й навідувався, то відсиджувався у конторі або займався особистими справами. Внаслідок такого «дистанційного» управління колгоспні справи йшли кепсько. Про що й писалося у фейлетоні «Дистанційне управління», вміщеному у «Перці» № 2 за 1979 рік.

Як повідомив редакції секретар Київського обкому Компартії України тов. Н. Ткаченко, фейлетон розглядався на засіданні бюро Сквирського райкому партії. За безгосподарність, зловживання службовим становищем Тарнавському В. І. оголошено сувору догану з занесенням до облікової картки. А рішенням загальних зборів колгоспників його з посади голови правління звільнено.

ГУМОРЕСКА

Ох, як же він стомився! І спати страшенно хочеться — та воно й час пізній... Випили оце трохи з бригадиром на честь зелених свят... Хоч вони й не віруючі, ніяких богів та ангелів не визнають, але ж свята — то причина... А тепер оце й додому добрався, бо сон усю дорогу так і морив, так і морив... Ну, от, він, Семен, уже вдома. Він любить у всьому порядок. Спершу треба роздягнутися — хіба ж культурна людина дозволить собі лягти спати в одежі?

Отож, присівши на лаву, він роззувся. Шкарпетки засунув у черевики. Поволі заходився роздягатися: акуратно розвісив піджака і сорочку, склав і повісив поруч штани. Фу, аж легше дихати стало — удень пекло неймовірно, і зараз, смерком, така духота...

Стривайте, він ще зніме годинника, бо не звик спати з ним, і — ох, яка благодать! А пахне як м'ятою, чебрецем, ромашкою!.. Молодець Марина, теж не вірує, богу не молиться, а традиції підтримує: встелила підлогу зіллям — не забула про зелені свята. Ех, і здорово! Ось він і ляже на цьому зеленому, такому прохолодному та запашному килимі...

І Семен Петрович, блаженно припавши обличчям до зеленої благодаті, заснув.

— Тітко Марино! Гей, тітко Марино! Підіть заберіть свого дядька Семена. Де, питаєте? У скверику, біля автобусної станції... Він порозвішував на паркані одяг, роззувся і спить на траві. Та хутчіше йдіть, бо ще одяг хтось покраде, чуєте, тітко Марино!...

Неля КАСЯНЧУК.

м. Бориспіль
Київської області.

Мал. В. КАЗАНЕВСЬКОГО

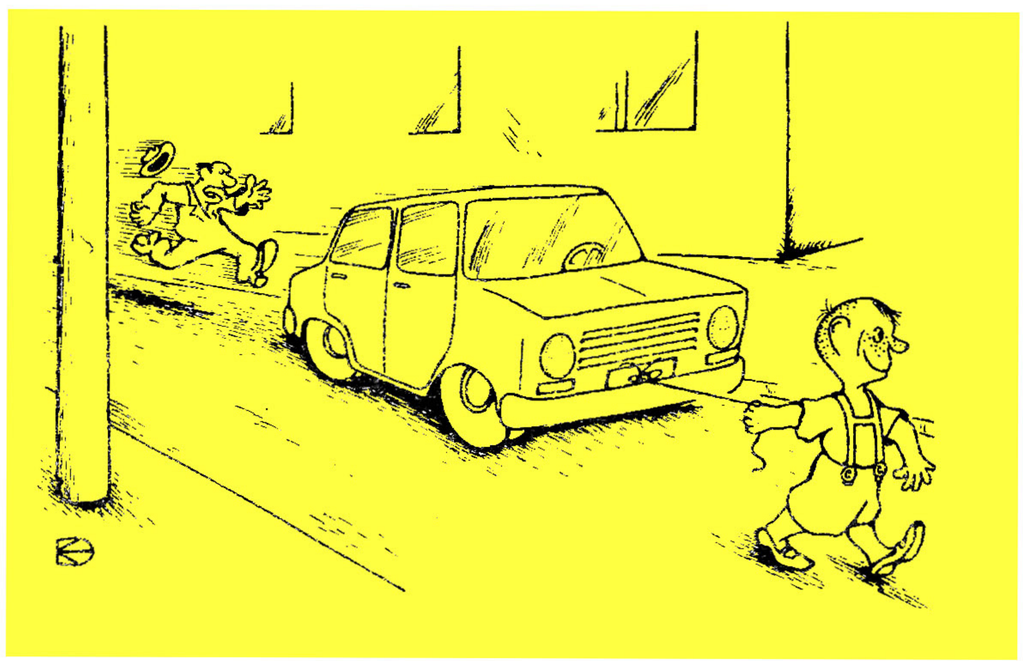

Без слів.

«Прийшов Григорій проситись
До Аркадія, щоб похмелитись,
На горілку Аркадій поскупився
І не дав, щоб той похмелився».

С. Т-ук з Козятинського району на Вінниччині.

— Вірш нас дуже зворушив. Ми відчули себе в чомусь кращими, вищими, щедрішими...

* * *

«Придивляється Кіндрат
Він коло забору
Лежить тихо й акуратно
Неначе бродяга».

С. М-ук з Волині.

— Що то — виховання!

* * *

«Ось тут була трагедія
Як постріл пролунав.
Цілком кінокомедія
В лося він не попав.
Як дасть лося той копоті,
Машина за ним газ».

В. К-ук з Арцизького району на Одещині.

— Справді, траге... Коме... Словом, хоч протигази одягай!

* * *

«Де космонавти інтерв'ю давали,
Туди вліз п'яниця зухвалий,
І загарчав, як тріснута тарілка...»

М. Г-ій з Луцька.

— Ніколи не чули, як гарчить тріснута тарілка. Були весь час чомусь переконані, що вона тільки кукурікає.

* * *

«А на завтра похмелитись
Знов шукають хлопці ці...»

В. Ш-ал з Крижопільського району на Вінниччині.

— Хлоп-ціці заслуговують безумовного осуду.

Друже Перче!

Поясни мені, будь ласка, що таке склад? Я чомусь вважав досі, що це приміщення або впорядкована територія, де в належному стані зберігаються матеріально-технічні цінності. А от в одному куточку станції Венславівка панує справжній розгардіяш. У калюжах просто неба валяється різне устаткування, іржавіє, і все ж це місце називається складом № 1 Полтавської бази виробничо-технічного обслуговування.

Хіба й справді склад не мусить відрізнятися від звичайного звалища?

М. БАРАХОВСЬКИЙ,
голова групи народного контролю Петрівсько-Роменської сільської Ради народних депутатів Гадяцького району Полтавської області.

Свого часу ти писав, Перче, що на Солотвинському солерудникові замість солі випускають чортій-що — якусь брудну масу. Не знаємо, що відповіли тобі керівники рудника, яку сіль пообіцяли виробляти. Тільки ж до нас надходить солотвинська сіль із дротом — приблизно по 50 дротин на одну пачку. Хочеш переконатися — приїдь до нас у Димер і зайди у гастроном «Троянда»...

Цікаво, якого нового коника вчинить на Солотвинському рудникові найближчим часом? Як кажуть, поживемо — побачимо.

О. ТОМКО.
м. Димер
Київської області.

Сталося, так, що нещодавно я зі своєю сім'єю мав змінити місце проживання — переїжджати до Волгограда. Замовив у Київтрансагентстві 3-тонний контейнер. У призначений день прождав машину зранку до вечора — нема. Ак після мого «нного дзвінка-нагадування диспетчер сказав: «Діла не буде, машина поламалась і, взагалі, кінчився бензин...» (??!!). Я був у відчаї: потрібно було негайно їхати в касу Аерофлоту і здавати придбані назавтра квитки...

Наступного дня картина повторилась. Одне слово, «обслужили».

На нове місце ми все-таки прибули... І ось дійшла до нас чутка, що назване трансагентство продовжує рекламувати усіма засобами свої послуги.

Що ж, нехай рекламує. Тільки ж послуги реальні, а не міфічні.

Ю. М. БАЛУЄВ.
м. Волгоград.

Ти вже не раз критикував керівників Васильківського заводу холодильників за низьку якість продукції; мовляв, власники новеньких іще холодильників «Кристал» тільки й знають, що бігають по майстернях гарантійного ремонту.

Дирекція заводу відповідала тобі, що вживає рішучих заходів. І це свята правда. Придбавши минулого року васильківський холодильник, я переконався, що в недалекому майбутньому тієї біганини зовсім не буде.

Коли ми розпаковували вдома щойно куплений холодильник, виявилось, що дверцята зовнішньої шафи як слід не зачиняються. Я звернулася на завод «Рембуттехніка» Кіровоградського облбутуправління. Там вирішили, що шафу треба міняти, і подали Васильківському заводові відповідну заявку. Але старший інженер групи гарантійно-технічного обслуговування цього підприємства М. Гук лаконічно повідомив, що «зовнішні шафи гарантійному ремонту не підлягають».

От я й думаю, що незабаром васильківці підуть іще далі, вирішать, що холодильники можна буде випускати взагалі без усякої гарантії. Покупцям-невдахам завод, очевидно, відповідатиме: бачили очі, що купували...

В. СКАЛОЗУБ.
м. Олександрія
Кіровоградської області.

Мал. В. ГОЛИНСЬКОГО

Юрій РИБНИКОВ

СЛОВА Й ДІЛА

Слова — його основа.
Жонглює ними вміло.
Бо він — хазяїн слова,
А не хазяїн діла.

ВІДОМИЙ ЗНАЙОМИЙ

У мене є один знайомий
Поет. З людей оригінальних.
Він досить широко відомий
Лиш по історіях скандальних.

perec-ua.
perec-ua.

Страшне перо не в гусака...

«ОБ'ЯВА

«Дорогі матусі, запрошуємо Вас на 8 березня, яке відбудеться 6.03.79 року о 16 годині 30 хв.

Адміністрація дитсадка».
Надіслав В. ФЕДРЯНИЧ.

* * *

«Справка видана виконкомом Бондурівської сільради народних депутатів Немирівського району Вінницької області про те, що вона дійсно є Радзевич Ганна Аполінарівна 1953 року народження.

Дана для пред'явлення в Немирівську заочну школу.

Голова виконкому

Д. Малик».
Надіслав М. ПЕТРИШИН.

* * *

«Заплановано удобрення колгоспних полів літаками».

(З акта перевірки).
Надіслав Є. КУДРАЯ.

«В нашому господарстві є дві свинарки: одна свинарка відгодівлі, а друга на дорощуванні».

(З виступу зоотехніка на зборах).
Повідомив Степан БОЖИК.
м. Борщів
Тернопільської області.

* * *

«Прикріпити постійних учнів до вікон і дверей, слідкувати за їх прибиранням».

(З виховного плану класного керівника).
Надіслав Д. ДАРЕНКО.

ПЕРЦЕВІ ВІДПОВІДАЮТЬ

★ Дізнавшись про те, що Перець збирається на Запоріжжя, жителі Гуляйполя запросили його побувати і в них. Перець відгукнувся на таку гостинність і завітав до цього райцентру, походив, подивився і свої враження про недоліки в культурно-побутовому обслуговуванні населення опублікував у фейлетоні «З олівцем по Гуляйполю» (№ 19 журналу за 1978 рік).

Заступник голови виконкому Запорізької облради М. С. Суворов повідомив редакції, що факти, наведені у фейлетоні, дійсно мали місце. З метою ліквідації виявлених недоліків проведено розширену нараду керівників підприємств міста та вуличних комітетів, на якій було обговорено цей фейлетон. Після виступу Перця у місті проведено чималу роботу. Так з метою забезпечення водою багатоповерхових будинків реконструйовано водопровід. У місцевому готелі відремонтовано радіолінію. Комбінат комунальних підприємств встановив контроль за санітарним станом міста та вуличним освітленням. Для вирішення об'яв-оголошень у місті встановлено три довідково-інформаційні щити. Нині вже виготовлено проектно-кошторисну документацію на типову автомийну машин, побудувати яку передбачається в 1979 році. Дирекція місцевого сирзаводу подбала про благоустрій території підприємства. А правління колгоспу «Заповіт Леніна» збудувало дамбу, і тепер стічні води з відгодівельного пункту не потрапляють у балку.

Крім того, вживаються заходи для ліквідації й інших, згаданих у фейлетоні, недоліків.

★ У тому ж номері журналу, у фейлетоні «Оркестр не грав маршу» писалося, про те, що у деяких сільських профтехучилищах (Тернопільщина) на спеціально виділених земельних площах збирають занадто низькі врожаї.

Як повідомив заступник голови Державного Комітету Ради Міністрів УРСР по професійно-технічній освіті Б. П. Андрєєв, врожайність зернових і технічних культур на полях учбових господарств деяких сільських профтехучилищ Тернопільської області справді низька. Мали місце також факти порушення агротехніки вирощування сільськогосподарських культур. Тернопільське обласне управління профтехосвіти обговорило фейлетон на нараді директорів і завідуючих учбовими господарствами сільських профтехучилищ, де було розроблено конкретні заходи, спрямовані на підвищення культури землеробства, застосування прогресивної технології вирощування сільськогосподарських культур. Директорам Збаразького сільського профтехучилища № 5 Литовці О. О. і Почаївського сільського профтехучилища № 12 Королю В. З. оголошено догани. Завідуючого учбовим господарством профтехучилища № 12 Стецюка Я. В. з роботи звільнено.

Держкомітет і обласне управління профтехосвіти встановили суворий контроль за правильним використанням земельних ділянок сільських профтехучилищ.

★ Про те, що працівники Олександрійського авторемонтного заводу (Кіровоградська область) зволікають видачу автомобіля ГАЗ-52, який Нижинське райоб'єднання «Сільгосптехніка» здало їм для ремонту ще у березні минулого року, повідомлялося у листі, надрукованому в «Перці» № 21 за 1978 рік.

Головний інженер республіканського тресту ремонтних підприємств С. Б. Козлов, повідомив редакції, що такий факт дійсно мав місце. Відремонтовану автомашину замовникам видано; а за допущену тяганину при видачі автомобіля начальника відділу збуту заводу Зуба А. П. з роботи звільнено.

★ Керівники Косівського райвиконкому вже двічі обіцяли жителям присілка Пеньківки, що їхній медпункт буде телефонізовано. З того часу минуло два роки, а телефону у медпункті як не було, так і немає. Про це писалося у «Перці» № 24 за 1978 рік (розділ «Друже Перче!»).

Заступник голови виконкому Івано-Франківської облради О. С. Соляник повідомив редакції, що телефон у медпункті встановлено.

Мал. М. ОГНІВЦЕВА (Харків)

Василиса Прекрасна по дорозі на роботу.

І вона ж — на роботі.

ІНОЗЕМНИЙ ГУМОР

Малюнки з журналів: «УРЗІНА» — Бухарест, «ЛУДАШ МАТІ» — Будапешт, «ДИНОВРАЗ» — Прага, «ОЙЛЕНШПІГЕЛЬ» — Берлін, «ФЮЛЕШ» — Париж, «ІСІ ПАРІ» — Париж.

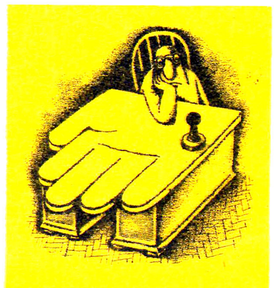

Робочий стіл хабарника.

Без слів.

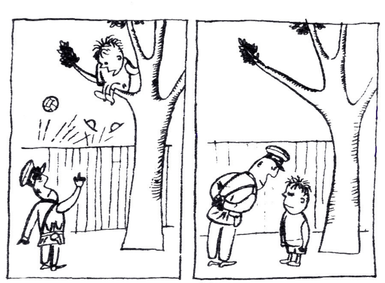

— Негайно злазь! — Хто забив гол?

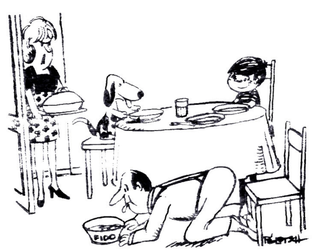

— І треба було тобі обіцяти, що виконаєш усі його бажання, якщо він добре поводитиметься!

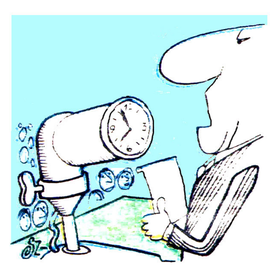

Мікрофон для любителів довгих промов.

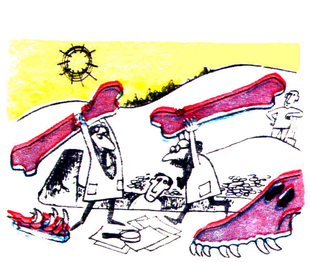

Наукова дискусія.

ЖМУТОК КОЛЮЧОК

● *Коли він назвав її снігуронькою, вона розтала.*

● *Куріння скорочує життя, зате як подовжує перерву!*

● *Обід готували разом. Поки вона чистила картоплю, він варив воду.*

● *Заняття за системою йогів дали відмінні результати: входячи до кабінету начальника, він уже міг не дихати.*

● *Тільки потрапивши на базар, курка зрозуміла, як вона себе недооцінювала.*

● *Лелека регулярно приносив йому діточок, а суд — виконавчі листи.*

● *Дивна людина: йдучи на полювання, він, окрім чарки, брав ще й рушницю.*

● *Чергове засідання раків пройшло під бойовим гаслом: «Геть пивоі».*

● *Якщо тебе тягне до бочки, це ще не значить, що ти Діоген.*

● *Відсутність чергової інструкції стримала ініціативу.*

● *У 18 років мати бороду — це вже щось, коли нема більш нічого.*

Василь СТЕФАНОВСЬКИЙ.

Головний редактор Ф. МАКІВЧУК.

Редакційна колегія: С. ГЕРАСИМЧУК, В. ЗЕЛІНСЬКИЙ, Д. МОЛЯКЕВИЧ, С. ОЛІЙНИК, Ю. ПРОКОПЕНКО (відповідальний секретар), І. СОЧИВЕЦЬ, В. ЧЕПІГА (заст. головного редактора).

ВИДАВНИЦТВО «РАДЯНСЬКА УКРАЇНА»

Адреса редакції: 252047, Київ-47, вул. Петра Нестерова, 4. Тел. 41-89-12, 41-89-17, 41-89-15. Для телеграм: Київ Перець.

Журнал «Перец» № 10 (1052) (на украинском языке). Издательство «Радянська Україна». Виходить двічі на місяць.

Здано до набору 17. 04. 1979 р. Підписано до друку 04. 05. 1979. БФ 11547. Формат видання. 70×108/₈. Офсетний друк. Умовно-друк. арк. 2,8. Обл.-вид. арк. 4,1. Зам. 02096. Тираж 3.300.000.

© Журнал «Перець», 1979 р. Рукописи не повертаються. Передруковуючи із журналу матеріали, треба обов'язково посилатись на «Перець».

Ордена Леніна комбінат друку видавництва «Радянська Україна», Київ-47, Брест-Литовський проспект, 94.

Відсканував Олександр Яновський, опрацював Олег Леськів для спільноти:

perec-ua.
perec-ua.

http://perec-ua.livejournal.com

Індекс 74393

Мал. В. ШИРЯЄВА

Адвокат — гангстерові: — Наша справа на мазі— твій слідчий спійманий на хабарництві.

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

Пекінський гегемоніст і його зловісна тінь.

Мал. В. ГЛИВЕНКА

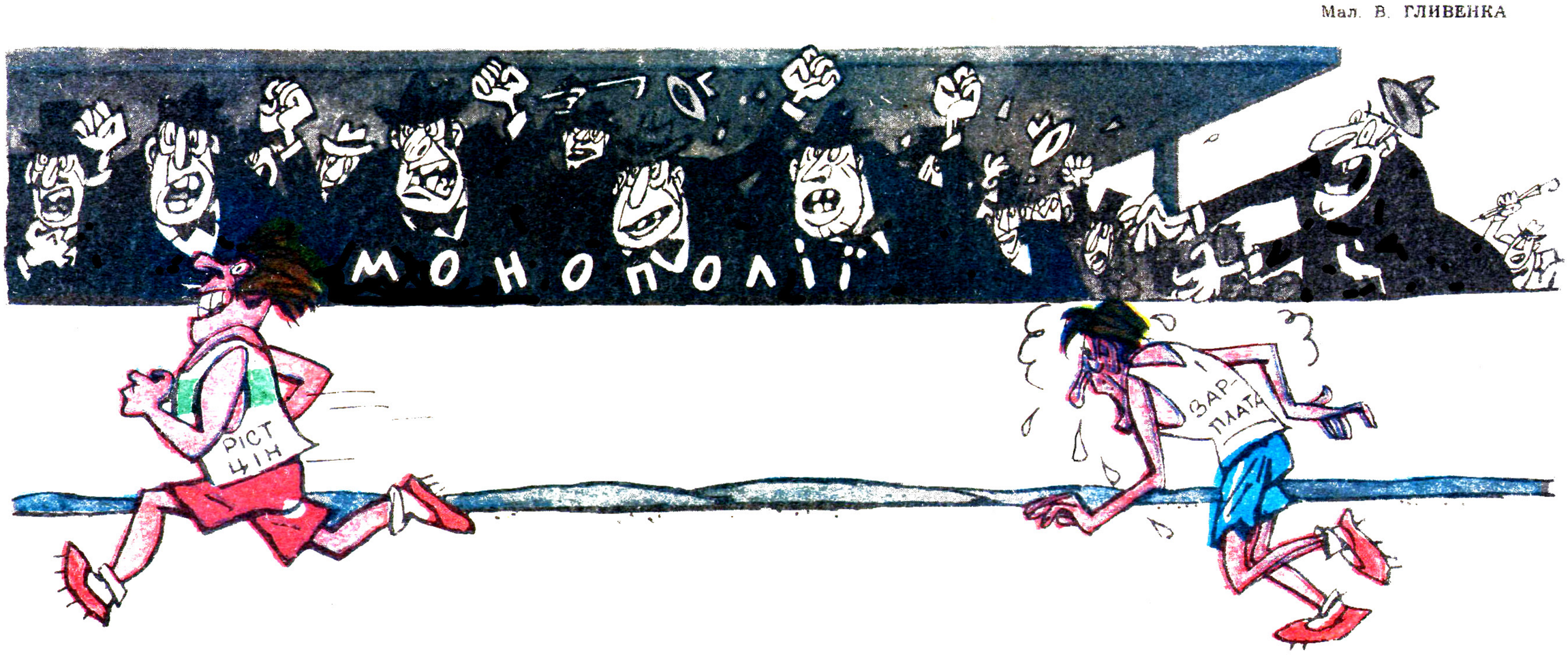

Змагання на капіталістичній арені.